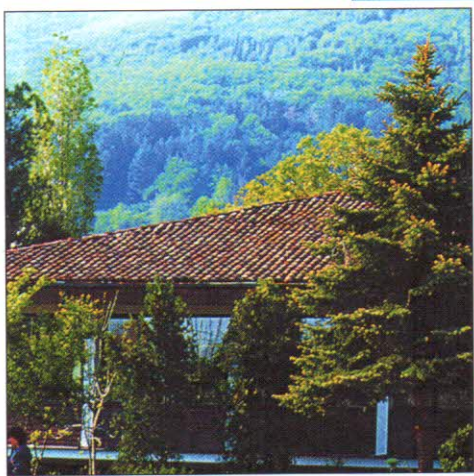

БОРБА®

България

Какво си ти за мен? Не зная...

Бъль изгрѣвъ ли, или зора,
или онази пролетна омая,
въ която ражда се денът?

Или си дъхъ, донесълъ свежестъта
въ сърдцето ми студено, свѣсено...

Свѣтканица, разцепила нощъта,
оглеждайки небето си накъсано.

А може би си облакъ буреносенъ,
отъ който иде чаканиятъ дъждъ
и азъ се вглеждамъ съ погледа си росенъ,
погалена отъ капки изведнѣжъ.

Какво си ти? Една утеха
следъ буритѣ въ живота ми дошла,
едно спокойствие на успѣха,
пришло на сърдцето ми крила.

Потокъ си ти отъ банкаща вода,
въ която азъ се плискамъ и се къпя...
Невесно тѣло, топлеца звезда,
изгрѣла въ мрака ми на пѣтя.

Да, вече зная ти какво си.
България – съкровище за менъ.
Ти въ залезитѣ – изгрѣвъ носишъ
и сигурностъ на моя денъ.

Виолета Борисова

Никога не ще забравим!

Деветосептемврийската голгота въ гр. Голѣмо Конаре (Съединение), Пловдивско. 30 граждани са избити безъ сждъ и присжда отъ комуниститѣ въ 40-тѣ кървави дни следъ 9 септември 1944 г.

Да излѣзнемъ отъ унинието и заедно да отвоюваме и за себе си демокрация и да я дадемъ на всички български деца!

Жертвитѣ:

1. Отецъ Бакевъ	16. Никола Симоновъ
2. Димитъръ Мавродиевъ	17. Костадинъ Гарджевъ
3. Запрянь Аргилашки	18. Трифонъ Симоновъ
4. Кръстю Чобановъ	19. Христо Торомановъ
5. Тодоръ Срѣдевъ	20. Иванъ Богдановъ
6. Петко Пинджеевъ	21. Илия Яневъ
7. Маринъ Празовъ	22. Гено Кучушки
8. Иванъ Влашки	23. Георги Поповъ
9. Борисъ Крантовъ	24. Никола Шахънски
10. Рангелъ Гавлашки	25. Петко Стоицовъ
11. Кръстю Милковъ	26. Аргилъ Костовъ
12. Велко Михайловъ	27. Стоянь Дребчевъ
13. Райко Попски	28. Владимиръ Меретевъ
14. Димитъръ Богдановъ	29. Стоянь Касандровъ
15. Райко Шумански	

Избити преди 9 септември 1944 г. отъ комуниститѣ:

Чобановъ, Пенкинъ, Шилевъ

При съмнителни обстоятелства умиратъ: Аргиръ Маринъ и Тодоръ Кепековъ

Поклонъ предъ паметъта имъ!

Съобщава Борисъ Аргелашки

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комуитентъ

Година 51, брой 5 Книжка сто четиригесетъ и трета Септември 2002

*Д-ръ Иванъ Дочевъ,
почетенъ председателъ на БНФ, Инк.*

За Конституцията на България

Въ парламента неотдавна се повдигна въпросътъ за промѣни въ Конституцията на България. Изказаха се лидеритѣ на парламентарно представенитѣ партии, изказа се и самиятъ президентъ.

Каква е една държава – дали тя е суверенна, дали тя има демократично управление, дали човѣшкитѣ права сж признати и зачетени, дали гражданитѣ иматъ достоенъ човѣшки животъ – зависи извънредно отъ това каква конституция има страната. Какво тая конституция гарантира!

Следъ Освобождението ни отъ турско робство (1878 г.) първото Велико народно събрание, заседаващо въ Велико Търново, прие Конституцията на свободна България (априлъ 1879 г.), наречена **Търновска конституция** по мѣстото на приемането ѝ. **Тази конституция опредѣли формата и системата на управление на страната и даде всички по-горе споменати гаранции, осигуряващи напредъка на държавата и достоенъ животъ на гражданитѣ ѝ.**

Че действително Търновската конституция е конституцията, отъ каквата българскиятъ народъ и България имаха нужда, се потвърди презъ годинитѣ отъ нейното приемане до **черната дата** въ нашата история – 9 септември 1944 г.

Въпрѣки всичко, което българскиятъ народъ и България преживѣха презъ годинитѣ отъ Освобождението до септември 1944 г. – остри политически борби и убийства, преврати и опитъ за революция, две войни, катастрофално загубени и държавата натоварена да плаща реперации, опирайки се на правата и гаранциитѣ, които Търновската конституция му даваше, нашиятъ народъ преодолѣ и изгради България отъ една изостанала отоманска провинция до модерна европейска държава, въ която имаше мѣсто за всѣки да живѣе свободенъ, доволенъ и щастливъ.

Всичко, което бѣ постигнато за седемдесетъ години, когато основенъ законъ на страната бѣше Търновската конституция, рухна, бѣше стжпкано подъ “ботушитѣ” на едномилонна съветска армия, която нападна България, окупира страната и противъ волята на народа постави на властъ комуниститѣ. **Поменъ не остана отъ правата и гаранциитѣ, които Търновската конституция даваше на гражданитѣ.** Новата властъ съ кървавъ тероръ наложи диктаторско управление. Българскитѣ граждани бѣха превърнати въ безправни роби. Три години по-късно, когато червенитѣ властници вече бѣха сигурни, че напълно иматъ въ ржцетѣ

си властта, бѣ приета и влезе въ сила Димитровската конституция, която бѣ наложена като основен законъ на страната.

Какво преживѣ българскиятъ народъ и какво стана въ България следъ 9 септември 1944 г., когато действаше Димитровската конституция, нѣма да описваме, защото всички го знаятъ, помнятъ и никога нѣма да го забравятъ. Ще спремъ обаче вниманието на читателитѣ ни върху това, което последва. **Когато свѣтвно комунизмътъ се провали и комунитѣ въ България бѣха изправени предъ неизбѣженъ провалъ, тѣ веднага предприеха бързи мѣрки за съхранение.** Направиха избори за Велико народно събрание още докато държаха властта. Осигуриха си въ него абсолютно мнозинство и прокараха нова конституция (1991 г.). С известни клаузи въ тази конституция тѣ осигуриха да не може да бждатъ подведени подъ отговорностъ за извършенитѣ криминални престѣпления презъ време на режима имъ следъ 9 септември 1944 г.; да не може да им се отнеме заграбеното отъ народа и държавата и да не може да бждатъ смѣнени тѣхнитѣ номенклатурчици, настанени на държавна служба. Тѣ и досега стоятъ. И досега тая комунистическа конституция е въ сила.

България нѣма нужда отъ “закърпване” на сегашната конституция! България има нужда отъ **възстановяването** на Търновската конституция, което ние поддържаме да се направи. Днесъ повече отъ всѣкога България има нужда отъ основенъ законъ, който да даде възможностъ, както това стана въ миналото, да се преодолеятъ катастрофитѣ и трудноститѣ, да се осигури достоенъ животъ на гражданитѣ, да се стабилизира държавата, което можа да стане въ миналото, когато **Търновската конституция бѣше основниятъ законъ на България, и е нужно да стане и сега!**

Ние сме отъ народа, винаги сме били съ народа и можемъ да кажемъ, че българскиятъ народъ никога не е приелъ комунизма, той му

бѣ наложенъ. Онеправданъ, потиснатъ, нашиятъ народъ презъ цѣлото време на комунистическия режимъ, когато бѣше въ сила Димитровската конституция, скрито, дълбоко въ душата и сърдцето си е мечталъ да се върне времето на Търновската конституция, когато той бѣше свободенъ, доволенъ, щастливъ. Връщането на царъ Симеонъ II въ началото на 2001 г. и обявяване създаването на Националното движение Симеонъ Втори народътъ посрещна съ радостъ и надежда, че се връща доброто време и отново въ България ще има добъръ животъ за гражданитѣ както преди. Ще се възстанови основниятъ законъ на страната – Търновската конституция, стабилността на държавата, правата на гражданитѣ и човѣшки животъ за всички. И когато дойде времето за гласуване, изборите 2001 г., народътъ не питаше кои сж кандидатъ-депутатитѣ като личности, той гласува за ликвидиране на остатѣцитѣ отъ комунистическо време и за изграждане на новъ животъ, което можеше да се гарантира само чрезъ основния законъ на страната – конституцията. **Масовото гласуване на народа за Националното движение Симеонъ Втори споредъ насъ, на първо мѣсто, бѣше мандатъ да се реши и въпросътъ за конституцията – не съ “закърпване”, полумѣрки, а генерално!** И то сега, безъ отлагане! Чрезъ свикване на Велико народно събрание, което единствено има правото законно да промѣни или състави нова конституция.

Ние сме за възстановяването на Търновската конституция, но ние приемаме, че българскиятъ народъ е единствениятъ, който има право да реши каква ще бжде конституцията на страната, изразилъ своето желание чрезъ избраното отъ него по демократиченъ пѣтъ Велико народно събрание. Ние обаче си запазваме правото въ процеса на вземане на решение да отстояваме нашитѣ разбираня и да се боримъ тѣ да бждатъ приети отъ Великото народно събрание.

Ние, българскитѣ емигранти, които живѣемъ въ свободна Бразилия, имаме единъ свещенъ дългъ: **Да запазимъ нашето културно наследство и демократичнитѣ традиции на нашия народъ.**

Пожелаваме ви, скжпи сънародници отъ цѣлъ свѣтъ, сили и смелостъ, за да изпълнимъ този свещенъ дългъ.

Членове на БНФ, Инк. – Бразилия

Архивитѣ
са живи

Яблански селски общински народен съвет – Тетевенско
Препис

ЗАПОВЕД

№ 102

с. Ябланица, 27.XI.1950 г.

Въз основа на решението на БКП в село Ябланица – Тетевенско, от 27.XI.1950 г. се обявяват за кулаци и народни врагове следните лица, жители на село Ябланица, Тетевенско, а именно:

1. Димитър Миков Марков и синовете му	6. Михал Генов Милев
2. Дако Неїков Якимов	7. Гато Неїков Цаков
3. Найден Кръстев Пеев	8. Петър Драганов Марков
4. Лазар Цончев Станев	9. Марин Димитров Влахов
5. Иван Петков Милевски	10. Дако Вутков Даков и синовете му

Същите от днес не могат да се ползват от никакви услуги на селсъвета и другите държавни учреждения в поселището ни. Занапред не могат да се ползват от нищо друго по магазините, ресторантите, сладкарниците и др., освен от сол. Настоящата заповед да се изпълни най-строго от длъжностните лица. Нарушителите на същата ще бъдат наказвани най-строго.

Преписи от настоящата ми заповед да се разлепи на видни места и връчи на всички учреждения, магазини, ресторанти и сладкарници и др. за изпълнение.

Председател: (п) Иван Цанов Иванов

Вярно с оригинала при Общинския народен съвет

Секретар: (п) не се чете

Критично

Лазаръ Данковски,
Ябланица

Насилието и терорът като държавна политика

Бѣхъ силно впечатленъ отъ правдивостта и дълбокия смисъл на думитѣ на г-нъ Иванъ Дочевъ: “Бивши комунисти нѣма”, казани въ интервю предъ кореспондентъ на в. “Шуменска зоря” (сп. “Борба”, бр. 2 отъ 2002 г.). Ето защо, когато става въпросъ коя е организацията или партията, която използва индивидуалния и масовъ тероръ като средство за вземане на властта, безъ колебание и категорично бихъ заявилъ БКП-БСП. Примѣри за това въ трагичнитѣ страници на нашата история има много. Азъ ще се спра само на два отъ тѣхъ. Първиятъ е поржчаното отъ Москва така наречено Септемврийско въстание презъ 1923 г., белязано съ кръвта на много подведени отъ БКП жертви. И докато излъганитѣ и отрудени хорица, повѣрвали и последвали комунистическиятъ водачи Г. Димитровъ, В. Коларовъ, гинеха по барикадитѣ и фронтовитѣ линии, “смелитѣ” имъ вождове вече бѣха позорно преминали българо-сръбската граница, където ги очакваха. Вториятъ примѣръ на

индивидуаленъ и масовъ тероръ е атенататътъ въ църквата “Св. Недѣля” на 16 априль 1925 г. Най-големиятъ и най-кървавиятъ въ цѣлата свѣтловна история до този моментъ. Резултатитѣ сж: 160 убити и около 400 ранени.

Ако нѣкой дори за моментъ си помисли, че индивидуалниятъ и масовъ тероръ е билъ за БКП само инструментъ за завземане на властта, той би се жестоко излъгалъ. **Насилието и терорътъ – това е истинската и дълбока сжщностъ на тази престъпна партия, издигнала го въ рангъ на държавна политика и превърнала го въ механизъмъ за управление.** И да не прозвучатъ думитѣ ми голословно, като примѣръ ще се опитамъ да разкажа на читателитѣ на сп. “Борба” частъ отъ трагичната сжжба на населението на моя малъкъ роденъ градъ. Читателитѣ не би могълъ да разбере истинския мащабъ на престъпленията, ако не му бждатъ поднесени нѣколко статистически данни. Населението на Ябланица е било до 9 септември 1944 г. 3100 човѣка. Когато

рухна социализмът, то наброяваше 3338 човѣка. Основният му поминѣк бѣше земедѣлието, търговията и занаятчийският услуги. Имаше и една керамична фабрика, работеща сезонно. И така това малко селище на честни и трудолюбиви хора за освобождението и обединението на Отечеството ни при пълна мобилизация на населението му и при различни дислокации на армии и военни части **презъ гветѣ войни – Балканската и Междусъюзническата – 1912-1913 г., е дало 10 жертви.** Грабвайки ги от улицата или измѣквайки ги по хайдушки начинъ отъ домоветѣ имъ **презъ кървавитѣ тревожни ноци следъ 9 септември 1944 г., комунистѣ убиха съ единъ човѣкъ по-малко.** Презъ 1949-1950 г. БКП посече и унищожи цѣлта на Ябланица – нейната млада интелигенция, изключвайки отъ висшѣтъ училища 17 човѣка и отъ техникумитѣ – четирима. Години наредъ следъ това партията ограбваше мечтитѣ на десетки младежи и девойки, недопускайки ги до висшѣтъ институти и правейки живота имъ труденъ и свързанъ съ много страдания и мизерия. По политически причини и като възлагаше за производство и доставка селскостопанска продукция, неподходяща за мѣстнитѣ почвени условия и неизпълнима по количество, БКП натица въ затворитѣ 28 човѣка. **Безъ сѣдъ и присѣда за неопредѣленъ срокъ изпрати въ концлагеритѣ на тежѣкъ каторженъ трудъ 17. Изгонени отъ роднитѣ имъ семейни огнища – 16.** При пълна собственост на промишлеността, транспорта, търговията, услугитѣ на партията държава – БКП, по решение на нейната секция въ Ябланица председателтъ на общинския съветъ съ заповед № 102 отъ 27 ноември 1950 г. обяви други 16 човѣка за кулаци и врагове, като ги лиши отъ всѣкаквъ видъ услуги – административни, търговски, транспортни. Нормалниятъ умъ никога нѣма да може да разбере какъ презъ ХХ вѣкъ човѣкъ може да бѣде обезправенъ до такава степенъ, че да бѣде сваленъ отъ автобусъ, когато се опитва да откара болното си дете на лѣчение, или да не може да си купи бучка сирене, за да нахрани децата си, а само соль. За да бждемъ точни, трѣбва да признаемъ, че този варварски режимъ, опредѣленъ за враговетѣ съ горната заповѣдъ, трая около два месеца. После, изглежда, нѣкакъвъ лжѣ на просвѣтление блѣсна въ главата на най-големия комунистически сатрапъ – Вълко Червенковъ, който седеше на върха на държавната пирамида отъ хайдуци и разбойници и дърпаше концитѣ на цѣлата репресивна машина. И въ този мигъ на

просвѣтление той изгаде прочутото постановление № 2, съ което осѣди изкривяването на партийната линия (като че ли нѣкога тя е била права) въ Ябланица и Кулско и постанови да бжде потърсена партийна и наказателна отговорност на виновнитѣ лица. Партийната отговорност се изчерпа съ временно изключване отъ партията, а наказателната бѣше още “по-строга”. Премѣстиха ги отъ нископлатенитѣ административни селски длѣжности (тогава Ябланица бѣше село) на по-високоплатени въ околийския центъръ Тевевенъ.

Кому бѣше нуженъ този нечуванъ тероръ, който заливаше не само Ябланица, а цѣлата страна? Чии интереси обслужваше той? **Безспорно чужди!** Разкжсвайки народностното ни единство нѣкъде въ края на 20-тѣ и началото на 30-тѣ години на миналия вѣкъ БКП по единъ доленъ и недостоенъ начинъ парцелира територията ни и обяви Добруджа, Тракия и Македония за самостоятелни нации. Тази мръсна предателска политика, внушена отъвнъ, продължи презъ годинитѣ. Неинъ важенъ етапъ е предаването презъ 1944 г. бѣгащитѣ българи отъ Бѣломорска Тракия на сръбскитѣ комунистически власти, които ги избиваха или загиваха по сръбскитѣ затвори и лагери. Единъ отъ върховетѣ на националното предателство сж решенията на десетия пленумъ на ЦК на БКП, съ които “великиятъ ни вождъ”, “бащицата ни” Г. Димитровъ презъ августъ 1946 г. широко отвори вратитѣ на родината ни за сръбската пропаганда, като вкара въ Пиринска Македония сръбски учители и книжари. Въ края на сжщата година се провежда преброяване на населението. Всѣки въ този край, който не се е пусалъ македонецъ, е изселенъ или изпратенъ на лагеръ. **И става нѣщо страшно. Невиждано и нечувано въ свѣта.** Държава съ насилие и тероръ да отродява частъ отъ собствения си народъ. Да се мжчи да имплантира въ душата му чуждо национално съзнание. Да фалшифицира историята му. Да промѣня традициитѣ и бита му. Тази националнопредателска политика продължи и по времето на последния комунистически диктаторъ – Тодоръ Живковъ. Съ тази разлика, че той не на части, а съ единъ замахъ се опита да ликвидира цѣлата ни национална независимост. Два пжти презъ своето царуване прави предложения да станемъ поредната република на Съветския съюзъ.

Всичко казано дотукъ е вѣрно. Но то е вече минало. А миналото трѣбва да се забравя – ще кажатъ нѣкои. По този поводъ си спомнямъ едно

четиристишце, употребявано като лозунг:

**Човешката памет е много къса
и споменът бързо мре.**

**Този, който съ миналото иска да скъса,
трябва да помни това минало добре.**

Трябва да помним миналото ние всички, които видяхме през това минало България превърната въ огромен концентрационен лагеръ. Обградена съ додлава телъ. Съ минни полета и кучета по границитѣ си. И не само я видяхме, но и живѣхме въ нея такава цѣли 45 години, минавайки презъ горнилото на много страдания. Трябва да помним миналото, за да не допуснемъ никога повече да се повтори. За да дадемъ път на доброто. Трябва да го помнятъ и скъсатъ съ него и комуниститѣ, смѣнили заглавието на партията

си и се покрѣстили въ името на свободата и демокрацията. Но скъсали ли сж съ него? Кой би имъ повѣрвалъ, следъ като издигатъ паметници на най-големитѣ ни тирану? Изпрацатъ почетни роти, военна музика и масово присѣстватъ на откриването имъ. А ние какво правимъ? Съ детска довѣрчивостъ къмъ обещанията и лъжитѣ имъ поставихме много отъ тѣхъ на най-високи постове въ гържавата ни. А тѣ сж все сжщитѣ. Каквито бѣха вчера, такива сж и днесъ. За тѣхъ демокрацията не е нищо повече отъ маска, камуфлажъ. За това съ безпощадна яснота като страшно предупреждение звучатъ и ще продължаватъ да звучатъ гумитѣ на г-нъ Дочев: "Бивши комунисти нѣма!" **Хора, бдете! Бдете умни и мислете, когато упражнявате правото си на гласъ!**

Жертви на комунистическия червенъ тероръ отъ община Ябланица

Ябланица

1. Георги Добревъ Геновъ, убитъ 1952 г. на 27 години
2. Дако Петровъ Ниновъ, убитъ 1944 г. на 32 години
3. Иванъ Найденовъ Станевъ, убитъ 1944 г. на 24 години
4. Йорданъ Ивановъ Гатевъ, убитъ 1944 г. на 32 години
5. Йорданъ Ивановъ Гатевъ, убитъ 1944 г. на 38 години
6. Димитъръ Неновъ Митевъ, убитъ 1944 г. на 32 години
7. Найдень Лаковъ Найденовъ, убитъ 1962 г. на 39 години
8. Христо Марковъ Герговъ, убитъ 1944 г. на 52 години
9. Цако Лаковъ Петковъ, убитъ 1944 г.

с. Батулци

1. Найдень Велевъ Петковъ, убитъ 1944 г. на 26 години
2. Никола Кириловъ Цаковъ, убитъ 1944 г. на 32 години
3. Петъръ Цаковъ Петровъ, убитъ 1947 г. на 24 години
4. Цоло Геновъ Цоловъ, убитъ 1944 г.

с. Бресница

1. Димитъръ Цановъ Даскаловъ, убитъ 1944 г. на 44 години
2. Цано Стефановъ Цановъ, убитъ 1945 г. на 36 години

с. Голѣма Бресница

1. Йото Недковъ Драгановъ, убитъ 1945 г. на 25 години
2. Маринъ Илиевъ Вьковъ, убитъ 1944 г. на 51 години
3. Петко Доковъ Тихоловъ, убитъ 1945 г. на 47 години

с. Добревци

1. Иванъ Тодоровъ Василевъ, убитъ 1944 г. на 35 години
2. Радио Тодоровъ Василевъ, убитъ 1944 г. на 30 години
3. Сава Ниновъ Консуловъ, убитъ 1944 г. на 51 години
4. Цолю Вълчевъ Димитровъ, убитъ 1945 г. на 60 години

с. Дѣбрава

1. Гето Цоловъ Гетовъ, убитъ 1944 г.

с. Златна Панега

1. Вутю Велевъ Стоевъ, убитъ 1944 г.
2. Йото Цаковъ Марковъ, убитъ 1944 г. на 37 години
3. Стоянь Вангеловъ Панковъ, убитъ 1944 г.

с. Орешане

1. Вълчо Цановъ Геновъ, убитъ 1944 г. на 45 години
2. Костадинъ Миковъ Йошковъ, убитъ 1944 г.

Спомени за времето, носещо привкус на надежда и себеотрицание, на жертвоготовност и родолюбие. Време на човешка мъка и нечовешка жестокост – българско време.

За книгата "Спомени с Иван Багрянов"

Банковата афера – люпилня на олигархията

Тайният съюз между политиката и парите отгледа мафии,
които консумират България

Дребните риби ги убиват, а по-едрите – “сами” загиват, е правилото на мафиотска България. Хората от по-първа ръка обикновено ги “самоубиват”. Най-често мотивът е “любовна мъка” или “семеини неуредици”...

“Равносметката” набъбва – докога?

11 загинали банкери: сами глътнали куршума, обесили се, скочили от високо, удавили се, умрели при автозлополуки, илюстрират жестоките закони на мафията. Към този списък може да се прибавят трима чуждестранни мошеници, единият от които бе маркиз, шест следователи и прокурори, един представител на Интерпол, бивш началник на Първо главно управление на бившата Държавна сигурност, един съветник на Тодор Живков, бивш член на Политбюро, споминал се от инфаркт. При абсолютно здраво сърце и забрана за ексхумация на трупа...

Поменикът продължава с бивш шеф на СОТИ – службата за оперативно-технически мероприятия, отговорни служители на окръжни РДВР-та или специализираните служби за борба с организираната престъпност, няколко финансови ревизори – единият жив изгорен. В списъка са 4 дилъра, 5 босове на финансово-брокерски къщи и вериги валутни бюра, 3 фараона, 4 външнотърговски директори. Без да се броят безследно изчезналите...

Накрая той завършва със съмненията за предизвикана смърт на 3 депутати – 2 катастрофирали и 1 удавил се, и с демонстративно убийство на експремиера Андрей Луканов.

Грабежът и последиците

Общото, което свързва този разгул на политическите и банкерски убийства, на “предупрежденията” и заплахите, са парите. Много и много пари. По документи и според експертите става дума за около 15-18 милиарда долара, задигнати за последните десетина години от България.

Люпилните на този невероятен грабеж са няколко: натрупването на външен дълг и краденето на отпусканите нови заеми от чужбина, мъгната дейност на повече от 800 външнотърговски дружества, вече роили се до 1500.

Банките – мозъчен тръст на мафията?

Всички тези операции са невъзможни без банковата система. Без нея не можеше да стане и директното ограбване на населението – чрез пирамиди, кухи финансови институции и разгаряне на инфлацията. Без банките не можеха да бъдат изнесени в чужбина откраднатите пари.

Защото открадването на парите има свой кръговрат – той започва от трезорите като техен източник, преминава през тях – като оператор със задигнатите ресурси, и завършва пак с тях – чрез изпразването им докрай за финал на операцията.

124 големи финансови афери документирано ограбването на страната. Те могат да бъдат оприличени на широко хвърлена мрежа за присвояване на националните и народните богатства. Или пък на играта кегелбан – топката удря кегелата, тя “бута” другата и така до безкрай. В крайна сметка редуцирането на паяжината от трикове, мошеничества, институции и имена доказва едно – наистина посветените в тази игра са били малцина. Участниците в нея на първо ниво са около стотина. Чак по-нататък веригите се размножават и разкрояват почти до безкрай.

Днес равносметката е трагична. Въпреки опрощаванията му външният дълг е толкова, колкото бе на “историческия” 10 ноември – 12 милиарда долара. Валутният резерв официално е 500 млн. долара, а фактически със 100 млн. по-малко, потънали в изгорелите банки. Запазва ни нов мораториум по плащанията към чужбина. Изгорелите спестявания са за повече от 150 млрд. лева.

Масата на така наречените широки пари и 848 милиарда лева. Това е съвкупността от всички депозити, специалните депозити, парите в обращение (напечатаните) и наличностите в касите на ТБ и при техните сметки в БНБ.

Случайно ли се получи така?

Как започва обирът с взлом на населението и държавата, кой, как и колко открадна?

Част от хронологията на смъртта... Най-добрият финансист е мъртвият финансист

На 31 октомври 1996 г. бе гръмната в движение колата на Хараламби Анчев, секретар на ЦИК и ликвидатор на Орсовата банка.

На 12 април 1996 г. в резиденция "Бистрица" е намерен обесен Иво Янчев, основен контрагент на нашата Балканска банка в Скопие.

На 1 декември 1995 г. в катастрофа, дни след освобождаването му от ареста, загива Никола Бакърджиев – бивш шеф на Бургаската банка. Обвинен е за изчезване на десетки милиони долари от сметките на банката.

През октомври и ноември 1995 г. си отиват още четирима банкери – все при автокатастрофи. Те са от средното равнище – 2 директори на основни клонове в страната и шефове на управления "левови операции" в централите на двете големи банки.

На 15 юли 1995 г. с прерязани спирачни маркучи на "Опел вектра" катастрофира Георги Проданов – шеф на ФБК "Икар". Това е първият мъртъв шеф на пирамида. Ще го последват засега още 5 фараона и 1 основна свидетелка по делото на варненския антимафиот полк. Стамов, свързан с пирамидите.

На 8 юли 1995 г. при неизяснени обстоятелства загива в Москва Петър Ненков – вицепрезидент на ПИМБ, на 2 руски банки, 1 американска, четири финансови частни институции, акционер в други, бивш съветник на ЦК на БКП по въпросите на младежта.

На 15 юни 1995 г. безследно изчезна Иван Миладинов – офицер от военното разузнаване. Отговарял за валутните преводи от наши към чужди банки, за агентурата в чужбина и нашите фирми на "прикритие" там.

На 8 юни 1995 г. смъртоносно катастрофира Кольо Краевски – бивш заместник-министър на строителството. В колата си носел документи за водния заем на Световната банка, както и за изпразването на язовир "Искър" и свързаните с това офертите за препиране на пари през наши банки. Документите не са намерени.

В края на април 1994 г. е убит Деян Добрев – първият егър кредитен милионер. Загълженията му са за близо 400 млн. лева. Смъртта е последвана от смъртите на убийците му и техните убийци. Добрев е първият в списъка на загиналите 8 кредитни милионери.

На 28 април 1994 г. от шестия етаж на ДСК в София скача върху паважа Антония Негялкова – шеф на управление "Левови операции и жилищно кредитиране". Докладът на МВР от 3 октомври посочва, че са изтекли над 70 млрд. лева за създаване на нови банки и лоши кредити.

На 22 март 1993 г. се обесва Стефан Колев – шеф на банката в Лясковец. Той е първият банкер – жертва на финансово-партийния БСП-скандал "Акрам". След него ще се самоубият Михо

Михов – шеф на Кредитна банка – Ловеч, Ангел Кабаиванов – на ПЧБ, Павликени, Александър Банов – на Кредитна банка, Враца.

На 3 март 1993 г. се самоубива Алвин Бъртър – посланик на ЮАР у нас. По трупа в колата са открити хематому в областта на корема. Посредничил за трансфери на финансови средства по договори за касети с ядрено гориво и за възлища.

На 6 ноември 1992 г. край с. Хераково жив е изгорен Стефан Георгиев от Държавен финансов контрол. Разследвал е банкови трансфери "София-Душанбе-Милано" и канал за пране на пари.

На 6 юни 1992 г. се самоубива Свилен Панайотов – шеф на българската секция на Интерпол. Разследвал износа на капитал от България по посока на Канада и американския континент.

На 6 януари 1992 г. се самоубива в Лесичево ген. Стоян Савов. Бившият шеф на Първо главно управление на Държавна сигурност разполага с документите и банквите шифри на задграничните фирми, работещи под прикритие.

В края на 1991 г. ехти първият взрив в страната. Заедно със срината вила той взема и първата човешка жертва – външнотърговския директор на "Техностройинженеринг". Организацията е основен участник по задигането на 150 млн. долара нефтозаем от Световната банка. По същата афера има още 5 трупа.

На 29 юли 1991 г. се самоубива детективът Янко Димов. Известно е, че е разследвал задграничните финансови сметки.

През 1990 г. се самоубива Тинко Воденичаров, съветник на Тодор Живков. Той е сред посветените във финансовите дела на БКП и задграничните ѝ сметки, включително за подпомагане на световната революция.

Защо мълчат политиците

На 25 ноември 1995 г. Андрей Луканов изпраща писмо до Жан Виденов. В него се говори за бизнесрекет и мафиотски натиск, съчетан с изнудване на голяма банка, за "подгонен" (може би убит) офицер от службите, докладвал за случая. "Наказателният отряд си свърши работата", пише Луканов и пита "Защо?" Реакцията на премиера не е известна. Причините за това писмо също не се знаят, но могат да се предполагат. Те са свързани както с низа от загадъчни смърти на банкери по това време, така и със самоубийствата на двама фараони.

(Следва)

Григор Лилов

(Препечатано с малки съкращения от бр. 1 на "Славянски събор", стр. 15)

Актуално

Феноменът Иван Дочев

Продължение от бр. 4

Извадка от книгата "Дългата нощ" на Димитър Х. Попов

В началото на 30-те години, преди сам да е навършил 30 години, Иван Дочев се среща с Адолф Хитлер. В първите години на нацисткото управление расистката теория и антисемитизмът звучат доста приглушено. Нацистите са дошли на власт, за да възстановят Германия, да ликвидират безработицата и да поставят основите на една социална държава. Самата им партия се казва Германска националсоциалистическа работническа партия. Цветът на партийното им знаме също е червен и подобно на болшевиките в Москва нацистите също празнуват 1 май като празник на трудовете се. Хитлер обича да се снима хванал лопатата на трудови дни. Всичко това буди любопитство сред много млади общественици. Това е отвело като член на една младежка делегация и Иван Дочев в Германия.

Трезвият поглед на младия български политик твърде скоро и твърде лесно започва да отсява плявата от зърното, за да се увери накрая, че "зърното" не е много качествено.

Германската визита на Дочев дава по-късно възможност на комунистите да му приписват фашистки убеждения. Комунистите обаче забравят, че се поставят в положението на крадеца, който крещи "гръжете крадеца". През 30-те години най-близките идейни и политически съюзници на нацизма бяха именно болшевиките.

Нещо повече, освен идейни и политически съюзници болшевиките бяха и тоталитарни, и империалистически съюзници на своите германски приятели. Началото на Втората световна война доказа по блестящ начин манталитета и на двете имперски сили.

Така че Иван Дочев имаше възможност още преди края на войната да се увери, че националната независимост на България е сериозно застрашена. **На първо място**, от състоянието ѝ на съюзник на Германия във войната. **На второ място**, от неясната ѝ съдба като победена страна, в която най-вероятно ще се настанят съветски окупационни войски.

Има още един момент, който неволно, а най-вероятно нарочно убягва от погледа на изследователите. Това е обстоятелството, че Съюзът на българските национални легиони и неговият лидер Иван Дочев никога не са участвали в управлението на българската държава. Те не могат да бъдат обвинявани нито за погроми, нито за национални катастрофи, нито за съдебни или каквито и да са други преследвания на български граждани. **Легионът не е отговорен за толкова спекулативно използваното минало, в което управляваха традиционните български партии. Той си остана идейно движение и неговата борба беше борба на духа, борба на словото срещу загниващата власт на българската буржоазия и срещу нарастващата заплаха от съветския експанзионизъм.** В този смисъл СБНА в трудните години на световен конфликт и на голяма вътрешна нестабилност, често прерастващи в открита гражданска война, си остана българска организация, загрижена не за германския или съветския, а за българския национален суверенитет...

В навечерието на 9 септември 1944 г. г-р Иван Дочев напуска България и се установява първо в Австрия, а по-късно в Германия.

В края на 1947 г. в Обермевцинг край Мюнхен група български емигранти поставят началото на Националния фронт – организация, която има за цел да обедини политическата емиграция за борба срещу комунизма и просъветската власт в България. По думите на самия Иван Дочев създателите на Националния фронт са едни от най-представителните и академични личности измежду напусналите родината. Между тях са дейци като Георги Паприков, Ангел Гъндерски, Димитър Вълчев, Матей Джейков, Ангел Тодоров, Христо Попов, Александър Любенов и др. Те останаха докрай верни на националната кауза и заедно с г-р Иван Дочев оглавиха Българския национален фронт като една представителна и уважавана международна антикомунистическа организация.

Веднага след утвърждаването на комунистическата власт у нас и след укрепването на репресивната ѝ машина започват опитите на външното разузнаване на комунистите да открият и елиминират г-р Иван Дочев...

Голяма част от българските политически емигранти в началото на 50-те години напускат Европа и се заселват в Канада и САЩ. През 1951 г. г-р Дочев също напуска Германия и се установява в Канада, а през 1964 г. получава постоянно местожителство в САЩ. Там г-р Дочев посрещна победата на дългогодишната си антикомунистическа борба, получила световно признание.

Очакваното от половин век събитие настъпва. В България комунизмът слеза от сцената. Промените вървят успоредно с тези в Германската демократична република. Рухна е и Берлинската стена. Комунистическата партия у нас като че ли е в ступор. Огромни вълнения в столицата на страната ни притискат народното събрание да отпадне член първи от така наречената Живкова конституция. Той беше определил ръководната роля на БКП в държавата. 14 декември 1989 г. беше един предел, две психологични си бяха дали среща на площад "Народно събрание". Победи предварителният сценарий. Конформистите като Желю Желев и още твърде младия Кошлуков, които владееха протеста на хората, възпряха щурма върху една институция, която символизираше всичко друго, освен българския парламентаризъм...

В нито една посока не беше осъществен демократичният преход в нашата страна. Запазена беше властовата база на старата комунистическа номенклатура и на репресивната ѝ машина, която започна да развива "фирмена" дейност. Под форма на банков бизнес, търговия, охранителна дейност, спорт и какво ли не силовите структури започнаха да притискат новоизлюпената политическа класа. Депутати и министри се кадруваха вече не от Централния или Окръжния комитет на

БКП, а от структурите на "Крокодила", "Мечката", "Златистия" или "Маймуняка". Те бяха послушковците, които изпълняваха безпрекословно волята на "Елбрус", "Еверест" или на който и да е друг "връх".

Ето тези настроения и "състояния" обясняват изненадата, горчивината и възмущението на г-р Дочев и на неговите другари, когато през 1991 г. пристигат в Родината, за да подпомогнат правилното развитие на демократичния процес.

Първият ден те са посрещнати възторжено на "Раковски" 134. На другия ден са помолени от ръководството на СДС да не посещават повече централата им, тъй като комунистите ги обвинявали, че се кооперират с фашистите. Д-р Иван Дочев е потресен от това поведение. Човекът, който 70 години води неотстъпно борба срещу световната чума, не може да повярва, че когато официално просъветското управление на България вече не съществува, все още български политици могат да се страхуват от мнението на комунистическите фактори у нас. И г-р Дочев казва знаменателните думи на ръководителя на СДС тогава: **"Как Вие смятате, че ще победите комунистите, когато се страхувате от тях?"**

Независимо от всичко обаче няма посилен фактор от времето. То, а не "Мечката" решава развитието на глобалните и на отечествените процеси...

На фона на глобалните промени делото на г-р Иван Димитров Дочев започва да се откроява още по-внушително в отечеството му, където половин век карантината на тоталитарния просъветски режим беше забранила истината за българската история, за парламентарната система на Търновската конституция и за бележитите български родолюбци да достигне до хората. Тази парцалива тоталитарна завеса крѝпка по крѝпка, късче по късче постепенно се разпада, за да премине безвъзвратно в забравата.

Спомени за времето, свидетел на историческия конфликт, посят в сърцето на България – т.нар. деветосептемврийска революция. Време, неотминало и до днес. Време в прослава на мъртвите и упрек към живите. Може би защото са забравили или искат да забравят...

За книгата "Спомени с Иван Багрянов"

22 септември 1908 г.

История

Ден първи на независима, суверенна и демократична България

На 6 септември 1885 г. България, току-що възкръснала от близо петвековното турско робство, се изправя срещу Великитѣ сили, подписали Берлинския диктатъ и раздѣлили по политически причини териториално българския народъ, осъществявайки Съединението на Княжество България съ Източна Румелия. Този революционенъ по своето съдържание актъ бѣ извършенъ по миренъ пѣтъ съобразенъ съ националнитѣ интереси на българския народъ.

По сѣщия изпробванъ и изпитанъ начинъ на 22 септември 1908 г. правителството на Александъръ Малиновъ, пакъ по миренъ пѣтъ извърши втория революционенъ актъ, като обяви **Независимостта на България**, съ което я изравни въ международно отношение съ останалитѣ свободни и независими страни. Този актъ бѣ извършенъ не безъ знанието и съгласието на князь Фердинандъ I. Тукъ би трѣбвало да отбележимъ, че презъ царуването на князь Фердинандъ свободна, млада България отбелязва най-чувствителенъ напредѣкъ въ политическо, стопанско, културно и военно отношение. Но сѣщо така съ достоинство трѣбва да се подчертае, че само съгласието и насърдението на царя не биха били достатѣчни и въ състояние да реализиратъ този напредѣкъ, ако българскитѣ народъ съ воля и трудолюбие не би възплътилъ своята енергия, което своевременно бѣ забелязано, оценено и използвано отъ княза. Фердинандъ като князь на България се изявява като аристократиченъ завършенъ политикъ и дипломатъ, който съ тактъ отстранява разногласията между политическитѣ сили въ страната. Това му помага, преценявайки съотношението на силитѣ въ международенъ планъ, безъ рискъ за усложнения да опредѣли деня за обявяване на българската независимостъ, а заедно съ това е смѣнянето на княжеската корона съ царска.

Следъ молебень въ църквата "Св. четиридесетъ мжченици" на хълма Царевецъ въ Велико Търново князь Фердинандъ прочита Манифестъ, съ който **обявява българската независимостъ**.

МАНИФЕСТЪ

за обявяване на българската независимостъ

По волята на незабвения Царь-Освободителъ, великиятъ братски руски народъ, подпомогнатъ отъ добритѣ ни съсѣди, поданицитѣ на Негово Величество Ромѣнския кралъ и отъ юначнитѣ българи, на 19 февруарий 1878 г. сломи робскитѣ вериги, що прѣзъ вѣкове оковаха България, нѣкогащъ тъй велика и славна.

Отъ тогава и до днесъ цѣли тридесетъ години

българскитѣ народъ, непоколебимо вѣренъ къмъ памятьта на народнитѣ дѣйци за своя свобода и въодушевяванъ отъ тѣхнитѣ завѣсти, неуморно работи за уреждането на хубавата си земя и създаде отъ нея подъ мое ръководство и онова на О'Бозе почившия Князь Александъръ, държава, достойна да бжде равноправенъ членъ въ сѣмейството на цивилизованитѣ народи.

Винаги миролюбивъ, моятъ народъ днесъ копнѣе за своя културенъ и икономически напредѣкъ, въ това направление нищо не бива да спѣва България, нищо не трѣбва да пречи на прѣуспѣванетоъ ѝ. Такова е желанието на народа ни, такава е неговата воля – да бжде споредъ както той иска.

Българскитѣ народъ и Държавниятъ му Глава не могатъ освенъ еднакво да мислятъ и едно да же-

ляятъ.

Фактически независима, Държавата Ми се спъва въ своя нормаленъ и спокоенъ развой отъ единъ договоръ, уви, съ формалното разкъсване на който се отстрани и настаналото охлаждение между България и Турция.

Азъ и народътъ Ми искрено се радваме на политическото възраждане на Турция, тя и България, свободни и напълно независими една отъ друга, ще иматъ всички условия да създадатъ и уякчатъ приятелскитѣ си връзки и да се прѣдадатъ на мирно вътрешно развитие.

Въодушевенъ отъ това свято дѣло и за да отговоря на държавнитѣ нужди и народното желание, съ благословиенето на Всевишния, **провъзгласявамъ съединената на 6 септемврий 1885 г. България за Независимо Българско царство** и заедно съ народа Си дълбоко вѣрваме, че този ни актъ ще намѣри одобрението на Великитѣ Сили и съчувствието на цѣлия просвѣтенъ свѣтъ.

Да живѣе свободна и независима България!
Да живѣе Българскиятъ народъ!
На първообразното съ собствена рѣчка на НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО подписахъ:

ФЕРДИНАНДЪ I

М-ръ Прѣдсед. и М-ръ на Общ. Сгр. Пжт. и Съоб.:

А. Малиновъ

М-ръ на Външнитѣ Работи и Изповѣд.: С. Паприковъ

Министъръ на Вътрешнитѣ Работи: М. Такевъ

М-ръ на Народното Просвѣщение: Н. Мушановъ

Министъръ на Финанситѣ: Ив. Салабашевъ

Министъръ на Правосъдието: Т. Кръстевъ

М-ръ на войната: Генералъ-лейтенантъ Николаевъ

М-ръ на Търговията и Земледѣлието: А. Ляпчевъ

По спомени на Никола Мушановъ – членъ на правителството на Ал. Малиновъ, “Следъ прочитане на Манифеста Христо Славейковъ отъ името на Народното събрание и Александъръ Малиновъ отъ името на правителството се обръщатъ къмъ князь Фердинандъ съ молба да приеме да носи титлата “Български царъ”. На отправената му молба князь Фердинандъ отвръща: **Съ радостъ и благодарение приемамъ предложения отъ народа и правителството титулъ Царъ на българитѣ.**”

Днесъ тази независимостъ повелява на всѣки български гражданинъ свято да я пази и да е безкомпромисенъ съ всѣки, който, политизирайки я, иска отново да надене на народа и държавата хомота на зависимостта.

Нашиятъ призивъ е:

ХОРА, БДЕТЕ!

БОРБА

Наблюдатель

Комунизмътъ не си отива

И днесъ въ училищитѣ по литература наредъ съ класицитѣ сж включени автори на социалистическа литература и нито единъ писателъ антикомунистъ. Новото поколение не знае какво е комунизмътъ, не знае, че комунизмътъ е пострашенъ отъ всѣкакъвъ фашизмътъ. Презъ годинитѣ на тоталитаризма самолюбиво се настаниха въ читанкитѣ и христоматииитѣ посредствени писатели, нѣкои отъ които не си отиватъ. Въ читанките за III класъ е включенъ дори разказътъ “Заветътъ на Левски”, кощунствена измислица на авторката Фани Попова-Мутафова, написанъ въ угода на комунистическия режимъ.

Българскитѣ класици не сж представени съ най-подходящи за училищитѣ творби и то така, както сж редактирани преку 1944 г., но така, както сж цензурирани (зачерквани, дописвани, промѣнени) отъ комуниститѣ. Сжщо и чуждитѣ

класици, напримеръ Пушкинъ: преводътъ на романа “Капитанската дъщеря” преку 1944 г. е единъ, а следъ това така е преработенъ, че авторътъ въ никакъвъ случай не би позналъ книгата си. Коригирани сж и “Записки по българскитѣ въстания” на З. Стояновъ, както и всеки авторъ. Голѣмъ брой отъ творбитѣ имъ сж изхвърлени като неудобни за комуниститѣ или отъ невежество.

Почти въ всѣки класъ се учи Валери Петровъ, Емилиянъ Станевъ, Йорданъ Радичковъ. Италианскиятъ писателъ комунистъ Джани Родари се изучава въ III и IV класъ и е чуждъ и безинтересенъ на децата, както и нововъведенитѣ Вацлавъ Чтвѣртекъ, Джералдъ Дарълъ, Артъръ Конанъ и гр.

Прогоненитѣ отъ училищитѣ писатели, като Трифонъ Куневъ и други майстори на словото трѣбва да бждатъ върнати и да зае-

матъ подobaващо място, да бждат включени автори като **Йосиф Петровъ**, **Петко Огoйски** ("Записки по българскиѣ страдания", патриотична поезия), **Йорданъ Вълчевъ** ("Боеве", "Куциянъ"), **пращани по лагери и затвори**. Макаръ и като допълнително четиво да се препоръчат книги на талантиливи наши автори, оцелѣли въ българския ГУЛАГ, както и документалната книга на Василъ Казашки "Тѣ умираха прави".

Но кой да свърши тая работа, като авторитѣ на учебниците сж почти сжитѣ, които бѣха и преди? Инспекторитѣ въ "Образование и просвѣта", директоритѣ на училищата съ малки изключения сж предишнитѣ соцкомунисти и атеисти. Писателитѣ не веднѣжъ повдигаха този въпросъ въ синия печатъ (в. "Демокрация"). Сега нѣ-

що се умълчаха. Както мълчаха и по поводъ смъртъта на писателя Йорданъ Вълчевъ и за него писа само Миленъ Нанковъ въ в. "Трудъ", възмутенъ отъ това мълчание. Все пакъ това е заглажение на Министерството на просвѣтата и образованието и на господинъ министѣра.

Наложително е учебниците по литература и история отъ I класъ до висшиѣ учебни заведения да се напишатъ наново, тъй като комуниститѣ съ идването си на властъ наново ги написаха и 45 години ги преработваха въ своя угода, дори си създадоха висша партийна школа. Нѣма другъ начинъ да се сложи редъ въ учебния материалъ въ българскиѣ училища и децата ни да получатъ добро образование.

Надежда Любенова

На кого стана жертва отецъ Стефанъ Камберовъ

Пиянска свада между свещеници за владението и ползването на триста декара гори, принадлежащи на манастира "Св. Пантелеимонъ" край Добринище, ли е причината за **убийството на отецъ Стефанъ Камберовъ** отъ Банско предъ манастирската врата, или **политическата нетърпимостъ**, **насаждана отъ висши духовници въ Светия Синодъ на Българската православна църква, креатури на бившата комунистическа властъ, е въпросътъ**, на който може и трѣбва еднозначно да се отговори, безъ да се ангажира съ влияние становището на Темида.

Обществена тайна е, че на 4 юли 1971 г. съ разпореждане на политбюро на БКП, подписано отъ всички членове по настояване на първия секретаръ Тодоръ Живковъ, свиканиятъ Патриаршески църковно-народенъ съборъ "избира" номинирания отъ висшиѣ комунистически сановници ловчански митрополитъ Максимъ за патриархъ на Българската православна църква.

Отъ благодарностъ къмъ партията ръководителка и нейния първи секретаръ Т. Живковъ за номинацията "новоизбраниятъ" патриархъ Максимъ изпраща благодарствена телеграма до Живковъ съ следното съдържание:

Многоуважаеми Господинъ Живковъ,

...Молим Ви да приемете моите и на Св. Синодъ на Българската православна църква най-сърдечни поздравления за все по-голямъ успѣхъ въ народополезната Ви, високо ценена отъ всички ни мъдра държавническа дейность за благосъстоянието и щастието на нашия героиченъ трудовъ народъ, за мирния и всѣстраненъ напредѣкъ на скѣлото ни социалистическо Отечество.

*Председателъ на Св. Синодъ
+ МАКСИМЪ – Патриархъ Български*

Следъ 1971 г. и до днесъ подъ ръководството на Максимъ цѣлата църковна йерархия е принудена да служи на партията за осъществяване на нейнитѣ антинационални, включително и атеистични цели. Парадоксално, но фактъ. Православната българска църква служи на антихриститѣ за своето унищожаване, като изпълнява безотказно директивитѣ имъ въ тази насока, разпространявайки ги чрезъ печатнитѣ си църковни издания.

Църковенъ вестникъ, бр. 25 отъ 1971 г., помѣства стихотворение за слава на геня, въ който България бѣше окупирана отъ съветскиѣ войски. Бѣше сложенъ край и на всички християнски добродетели, залегнали отъ вѣкове въ съзнанието на народа.

Девети септември.

Изрѣ септемврийската заря

и поздравилъ съ лъчи сияйната Родина.

Нима максимовци наричатъ “зора” хилядитѣ безкрѣстни гробове, които антихриститѣ остави-ха за гърба си? Нима Родината съ песни и слънчеви лъчи изпрати окървавенитѣ одежди на стотици инквизириани и умъртвени църковни служители? Гнусна подигравка съ достоинството и вѣрата на българина, съхранилъ презъ вѣковетѣ моралнитѣ ценности на християнството.

Въ брой 17 пакъ въ Църковенъ вестникъ отъ 1972 г. е помѣстено стихотворение за Георги Димитровъ:

...към партията своя

Както и

АЛЪОША

ти сочишъ къмъ комунизма

най-правилния и свѣтълъ пѣтъ...

...Срѣдъ заводскитѣ комини, цвѣтя и градини,

край младежкия паркъ и църковни кубета, (?)

где презърналъ на Дунава братския мостъ

младъ съветски войникъ отъ гранитъ е на постъ...

Къде и кога българската духовна история помни църквата да е издигала на пиедесталъ поробителитѣ и тѣхните вождове? Въ сжщото това време, когато Максимъ и максимовци пѣятъ осанна за комунизма, предъ очитѣ имъ храмоветѣ се превръщатъ въ складове, вѣрващитѣ се преследватъ, а христовитѣ служители се подлагатъ на най-унизителни изтезания по лагери и затвори. Максимовитѣ уголи “Алъошовци” и тѣхнитѣ последователи се качваха по гърбоветѣ на свещеницитѣ и ги язгѣха, скубѣха брадатѣ имъ, събличаха ги голи и се заврѣха съ тѣхъ, набиваха клечки подъ ноктитѣ имъ, призовавайки ги съ гивата си омраза да повикатъ своя Богъ да имъ помогне. Всичко това се вършеше предъ погледа на лжепатриарха Максимъ и неговия синедрионъ, за да обезличи Българската православна църква като институция, като твърдина на българщината, като носителъ на християнскитѣ ценности – моралъ и етичностъ.

Следъ 10 ноември 1989 г. по силата на международни събития и у насъ бѣха разкрепостени политическиятъ и духовниятъ животъ. Създагоха се предпоставки за преценка на действия и поведение, на ценностни добродетели въ всички сфери на живота, включително и на духовния. Максимовци обаче се оказаха неспособни да преоценятъ лакейското си поведение въ служба на комунизма, да напуснатъ заеманитѣ църковноадминистративни постове и да се отправятъ къмъ манастирските килии за разкаяние. Напротивъ, изпълнявайки поржченията на бившитѣ си господари, оставайки на служебнитѣ си мѣста, тѣ провокираха вътрешни църковни борби, които доведоха до раздѣленце въ църквата на административна основа. Противопоставянето на едната администрация на другата създаде предпоставки за сблъсъци по мѣста, които въ много случаи бѣха съ тежки за християнитѣ, а и за самитѣ църковни служители последици. Тѣзи, които искаха и се бореха за очистване на църквата отъ слугитѣ на антихриста комунистѣ, бѣха тероризирани отъ все още държащитѣ властѣта максимовци. Нагнетяваше се атмосфера на остро противоборство, която на мѣста избиваше въ саморазправи. Плодъ на такава саморазправа бѣше и убийството на отецъ Стефанъ Камберовъ не отъ други, а отъ свещеници, поддръжници на комунистическата максимова администрация въ църквата.

Въ обръщение до вѣрващитѣ Св. Синодъ на Българската православна църква, чиито рѣце не сж измърсени отъ слузуване на комунизма и чиято съвестъ не е покварена отъ марксизма въ църквата, въ връзка съ убийството на отецъ Стефанъ Камберовъ, се казва:

Той бѣше противникъ на комунистическото висше църковно ръководство начело съ Максимъ. Затова бѣше убитъ отъ свещеници – негови привърженици. Врагове на Христа пролѣха невинната кръвъ на вѣрния Божи служител отецъ Стефанъ (66-годишенъ) отъ градъ Банско. Благодетелиятъ и известенъ съ кроткия си нравъ свещеникъ бѣше звѣрски убитъ отъ подивели и насѣсквани отъ лжемитрополитъ Натанаилъ попове. Тѣзи изверги въ раса не оставиха здрава костъ по тѣлото на мжченика.

Истинскитѣ обаче морални и духовни побудители на това злодѣяние сж лжепатриархъ Максимъ и онѣзи политици, които го подкрепяха. Въ това имъ гѣло максимовци иматъ за главатаръ бившиятъ генералъ отъ КГБ, а днесъ Всерусийски патриархъ Алексей, когото скоро ще посрещнатъ въ България.

Братя и сестри, въ дни, когато гладътъ и мизерията шестватъ по нашата земя, малцина преценяватъ значитѣ на времето, въ което живѣемъ...

Ще намеримъ ли сили да прогонимъ убийцитѣ отъ храма, или ще имъ се кланяме и служимъ? Ще изгонимъ ли Синода на престѣлницитѣ начело съ Максимъ, това сборище на нечестивци, въ което

мченикътъ отецъ Стефанъ не желаеше да стои, за което заплахи съ живота си? Проклети да сж! Аминь!

Въ резолюцията, приета на XXVIII конгресъ на Българския национален фронтъ, Инк., САЩ, въ частта Духовна дейностъ, се казва:

“Българската православна църква да възстанови единството си чрезъ свикване на Народенъ църковенъ съборъ, който да реши възникналитѣ проблеми вследствие демократичнитѣ промѣни.”

БОРБА

Спомени за времето – застинало време. Време, което не бърза за никъде, време минало – без бъдеще. Миналото време на нашето настояще – времето на достойните българи, на тези, които истински обичаха България. Тези, които не избягаха, макар и да знаеха, че това ще струва живота им; тези, които се бяха родили свободни, а трябваше да остаряват в робство.

За книгата “Спомени с Иван Багрянов”

Тракия

Димитрина Нанева

Продължение от бр. 3

Преди няколко години английският вестник “Таймс” възкликва: “Гърция не е европейска страна на Балканите, а балканска страна в Европейския съюз!” Макар поводът за тази оценка да не засяга пряко въпроса за българското национално малцинство в Гърция, тя е показателна; през 1997г. Гърция подписва Рамковата конвенция за защита правата на националните малцинства, но и до днес парламентът ѝ не е ратифицирал конвенцията; Гърция признава само съществуването на мюсюлманско малцинство на територията си; член 4, ал. 1 от гръцката Конституция гласи, че равни права пред закона се признават само на гърците по род дори и да не са гръцки граждани; съгласно действащият и днес международен договор от гр. Севър /10 август 1920 г./ за защита на малцинствата, по който Гърция е страна, се признава обаче наличието на българско национално малцинство в присъединените към нея през 1913 г. територии. Днес, въпреки историческия факт, Атина твърди, че това са “славофонни гърци”, Белград и Скопие – “македонци”, а САЩ го определят като “славяномакедонци”. В действителност става

ДЛЪЖНИЦИ СМЕ НА СЪНАРОДНИЦИТЕ СИ

дума за българското национално малцинство, което по силата на Версайската система от мирни договори /1919 г./ заедно със съответната територия /52% от Македония, възлизащи на 34 хил.кв.км/ е откъснато от Родината; по-късно заради коминтерновските идеологии – “македонска нация” и “южнославянска комунистическа федерация”, през лятото на 1944г. част от населението застава на югославска страна – създава се Славянски народоосвободителен фронт с участието на Тито и Св. Вукманович-Темпо; през 1946г. Милован Джилас, Лазар Колишевски, Цветко Узунов приканват “македонците” да отидат долу в Егейска Македония, където ръководител на борбата им ще бъде вече Гръцката комунистическа партия /ГКП/. Така в гръцката гражданска война загиват над 20 хил.българи, над 28 хил.български деца са изтеглени от международни благотворителни организации и разпратени в различни гържави от “соцлагера” – само не и в България... През 1988г. генералният секретар на ГКП въпреки това заявява: “Не съществува македонско малцинство в Гърция...” И той казва истината! Надеждите на съна-

родниците ни обаче за получаване на статут на национално малцинство в Гърция са съсипани.

МЕГАЛИ ИДЕЯ

Гърция е първата православна държава, която получава политическа независимост на Балканите след завладяването им от Османската империя. Създадената през 1844г. от Йоанис Колетис гръцка национална доктрина – Мегали идея, налага позицията, че “гръци са всички, които вярват в Христос и имат за бащин език гръцкия език”. Възродена Гърция пък съгласно Ригас Велестинлис трябва да се простира от Карпатските планини и р. Дунав на север, до Либийско море на юг и от р.Сава до Мала Азия. Негръцките населения в тези рамки подлежат на елинизирание, т.е. да се откажат от своята националност и “варварство”, за да се приобият към културно-просветното съвършенство/елинизма/. Това е и причината през 1872 г. Цариградската патриаршия да обяви за схизматична /отцепническа/ Българската екзархия, тъй като тя не признава главенството на гръцкия патриарх. Всъщност Гръцката православна черква води тотална война за погръчване на българското население в Централна и Южна Македония. Паметно ще остане за това време садистичното убийство на българския свещеник Мишо от с.Апосклеп, Костурско, на когото жив му одират кожата и го осоляват недоубит /28.08.1903г./ След политически сондажи с Великите сили за уреждане на македонския въпрос, Гърция започва жестока въоръжена борба /1904-1908/ срещу българското население, най-вече в Егейска Македония. Т.нар. андартти /четници/ се подпомагат дейно от Гръцката православна църква и държава. От този период в историята се помнят злодеянията на гръцкия митрополит Германос Каравангелис, на “националния герой” на Гърция Павлос Мелас, Варгас и гр., а техният призив ехти и днес тук: “Българин да не остане”!

През 1912-1913 г. гръцките войски “ос-

вобождават” Егейска Македония. Изцяло изгорен е гр. Кукуш, опожарени са 161 български села с общо 16 хил. къщи; затворени са 378 български черкви с 300 свещеници, 340 български училища с 750 учители и 19 хил. ученици...

СЛЕД НЪОЙСКИЯ ДОГОВОР

За периода 1913-1932г. от Егейска Македония са изгонени над 72 хил.българи.А Севърският договор /1920 г./ гарантира на сънародниците ни свобода на ползване на родния език в частния и обществен живот, право на училища, черкви и хуманитарни организации, образование на позрастващите на родния им език – все права, които и до днес Гърция отказва да предостави на българското национално малцинство. По-късно, по време на управлението на ген. Метаксас /1936-1940/ се издава закон, забраняващ използването на диалекта /т.е.български език/на частни и публични места; въвеждат се т.нар.интегрирани детски градини, които малките българчета задължително трябва да посещават от 3-годишна възраст; учениците, които говорят български в училищата на Егейска Македония, се наказват с убождане на езика с игла, с насилствено поемане на рициново масло, с насилствено изяждане на солена херинга, като им се забранява пиенето на вода.За по-възрастните българи се съставя пък текст на специална клетва за неговорене на родния език: “Заклевам се пред Бога, народа и официалните държавни власти, че от днес аз преставам да говоря славянския диалект, езика на нашите врагове-българите, и от днес аз ще говоря само официалния език на моята родина – гръцкия език, на който е написано Светото евангелие на нашия Исус Христос”/ 1939 г./ До 1980 г. се забранява изобщо слушането на македонска музика на обществено място, а след това се позволява слушането на такава музика, но без текст; забранява се употребата на името “македонец” с цел да не се посочва друга етнокултурна принадлежност, различна от гръцката; преимену-

ват се със закон / 1926 г./ . Всички селища и градове /943 на брой/, както и топонимните наименования на реки, местности, планини; със закон се забранява използването на македонски лични и фамилни имена /1948/, приема се закон /1953/ за разселване на населението от “граничните области”; от 1982г. не се признават със закон дипломите от Скопския университет, защото “македонският език не е международно признат”.

ГРЪЦКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ И КОМИНТЕРНА

Прожежданите от Гърция етническо прочистване и асимилация на българите в Егейска Македония не успяват да ги сломят. Съгласно данните на гръцкото статистическо бюро през 1934 г. тук живеят 82 хил., които говорят “македоно-славянски” език, и 17 хил., които говорят български. Впоследствие обаче сънародниците ни се оказват в клещите на гръцко-югославския комунизъм”, който успява да ги разедини и противопостави едни на други... “Прекрояването” на българското малцинство на българи и “македонци” е изцяло резултат на сталинското решение на т.нар.македонски въпрос. През 1920 г. се създава Балканска комунистическа федерация, в която участват Гръцката комунистическа партия /ГКП/, Югославската комунистическа партия /ЮКП/ и БКП.Тя вижда решаването на “македонския въпрос” в създаването на единна и независима Македония като част от федерацията на балканските съветски републики. “Македонците” пък се разглеждат от ЮКП като “етнографски преход между сърби, българи и гърци”.

През 1935 г. ГКП “еволюира” в позицията си – тя застъпва идеята за “пълна равнопоставеност на малцинствата” в границите на Гърция. Това е и причината срещу обещанието да получи статут на национално малцинство част от егейските българи да подкрепят борбата на ГКП срещу “германо-италианския окупатор”. За 5

месеца на гръко-италианската война са интернирани по островите над 16 хил.души; дезертират българи при италианските части; българските милиции /доброволчески военизирани части главно в Костурско и Воден, запазили чувството си на национална принадлежност и неподдали се на комунистическата идеология/ се обявяват за сътрудници на “окупатора” и се съдят в Солун като “военнопредстъпници”; произнасят се и наказателни присъди над членовете на Македоно-Одринския комитет при Оста, и на Българския клуб в Солун ...Когато излиза резолюцията на коминформбюро срещу “Титовата шовинистическа шайка” /1948/, ГКП изцяло се солидаризира с ЮКП за Македония. През 1949 г. ГКП обаче решава, че “скопският македонски език” е изкуствено създаден от коминтерна и е неразбираем за населението в Беломорска Македония. Така на Атанас Пейков /българин-”македонец”/ се поръчва да “изчисти македонския от сърбизмите и да състави нова граматика; новият език, известен като “чист” или “микролитературен език” се пише поне с българска азбука до края на 50-те години.Под натиска на Москва през 1957 г. в Полша се свиква съвещание на 35 славомкедонски и гръцки научни работници, членове на ГКП; Ам.Пейков, Павле Куфев, Тодор Неделко поне защитават по-нататъшното използване на българската азбука в новия език; гръцките комунисти обаче налагат съветската директива за приемане на “скопската писмена норма”.Така сталинската идеология по националния въпрос се оказва по-жилава от вековната национална принадлежност и самосъзнание!

БЪЛГАРИЯ И ЕГЕЙСКИТЕ БЪЛГАРИ

Разкъсана и сломена духовно след подписването на Ньойския договор, на България ѝ се налага през 20-те години на XX в. сключването на няколко недалновидни международни договори с Гърция, регулиращи изселническите въпроси. Става дума за спогодбите Калфов-Политис /1924/ и Моллов-Кафандарис/1927-1928/. Правителството

на А.Ляпчев с външен министър Ам. Буров включва в "покупко-продажбата" с Гърция "народни имоти – черкви, манастири, гробища и училища" на македонските българи в Егейска Македония. Макар че още римското право смята за неотчуждаеми имоти с такъв характер, министър Ам.Буров дава съгласието си тези светини на българската народна община да бъдат "ликвидирани", т.е. продадени... Следват години на жесток терор от страна на Гърция спрямо нашите сънародници тук, през които българските правителства не полагат никакви усилия за защита на националната кауза. Тъкмо обратното – непрекъснатото продължаване на сроковете за изселване на българите от Южна Македония, т.е. нейното обезбългаряване, налива вода само в мелницата на мегали идеята.

По-късно, по времето на Втората световна война неангажираността на държавата ни с тези въпроси придобива и "идеологическо" измерение. Според сведения на очевидец до началото на октомври 1944 г. на старата българо-гръцка граница се струпват около 48 хил. бежанци и 40 хил. преселници от Беломорието; българското правителство отказва да ги приеме в държавата, която те по етническа принадлежност смятат за своя родина и ги пренасочва към Югославия, в съгласие с господстващата комунистическа идеология за "македонска нация".

През 1964 г. със стойността на обявеното в декларациите на изселените българи след 1920 г. и оставено от тях недвижимо имущество в Гърция, Т. Живков изплаща 7 млн. долара репарации на Гърция, дължими ѝ от България съгласно Парижкия мирен договор /1947/; той сключва и договор за регулирана вода на р. Арда в срок от 60 години за напояване на гръцки земи – и нито дума за правата на българите в Северна Гърция! През 1996 г. Ж.Виденов заявява, че "Ние не можем да претендираме за малцинства и покрайнини в Гърция" /и до днес остава неизвестно-защо?!/ и подписва договор за срок от 35 години за 29%

от оттока на р. Места за напояване на гръцки земи. Преди посещението пък на П.Стоянов в Гърция, Евг. Бакърджиев в качеството си на вицепремиер обявява, че "по време на визитата на президента няма да се обсъжда малцинственият въпрос".

Така след 1989 г. България и българските държавници не са поставили все още въпроса за защита правата на българското малцинство в Гърция и за българския излаз на Егейско море, съгласно Ньойския договор, чл.48; обещаните на България през 1996 г. от Гърция 3 нови ГКП и днес не са отворени /сигурно се е увеличила и популацията на кафявите мечки в прохода Маказа!;/ българската свободна зона в Изуменица/ идея на ОДС/ не само че продължава да бъде проект за разлика от "югославската" в гр.Солун, но и изглежда напълно забравена!

...ЕГЕЙСКИТЕ БЪЛГАРИ ДНЕС

В днешна Гърция продължават издевателствата и незачитането на човешките права в духа на европейските демократични норми на онези гръцки граждани, които образуват множеството на "славофонните", т.е. двуезични гърци. Няма официални статистически данни за броя на егейските българи днес в Гърция. Изчисляването на броя им се усложнява и от факта, че гръцкото правителство изселва по островите неизвестен брой наши сънародници за този 80-годишен период; от друга страна, с помощта на Европейската общност, която отпуска 300 млн. долара за построяване на 15 хил. къщи за т.нар. понтийски гърци, т.е. преселниците-гърци по рог от еск-Съветския съюз в началото на 90-те години на ХХ в., които гръцкото правителство заселва в Егейска Македония, етнонационалният характер на населението тук допълнително рязко се изменя. През 1996 г. стават известни резултатите от първото европейско изследване "Евромозайка", посветено на проучването на езиковите малцинства в ЕС. Съгласно резултатите в Гърция 30 хил. души говорят българ-

ски, а 75 хил. “славяномакедонски”. През 1989г. се отказва обаче съдебна регистрация на костурското културно дружество “Защита на македонската култура”; през 1990г. същото се случва и с леринското сдружение “Македонски културен център”; срещу отец Никодим — свещеник в едно солунско село, са заведени 4 съдебни дела от Гръцката православна църква за служене на не-гръцки език и той е разпопен; през 1995 г. на Партията на гъгата /”Виножито”/ е забранено участие в парламентарните избори в Гърция; и до днес се прави разлика от гръцкото правителство между етническите македонски политически емигранти /бежанци/, напуснали Северна Гърция след гражданската война и наследниците им, които се наричат “македонци” и политическите емигранти, които се наричат “гърци”: на бежанците се забранява да посетят родните си места, докато “гърците” ползват специални привилегии при завръщане в родината и т.н.

Хелзинкската организация “Хюман Райтс Уотч” /1978/ успява след близо 80 години чрез доклада си от 1994 г. да събере нужните доказателства, че гръцкото правителство “отрича етническата идентичност на македонското малцинство в нару-

шение на международните закони и споразумения за защита на човешките права”.

През 2000г. в гр.Воден от местен гражданин, българин по род, Николай Стоянов /Стоицис/, се създава организацията “Български човешки права в Егейска Македония”. Организацията днес наброява вече над 500 члена и има разклонения в Костур, Лерин и Солун. Едно от главните ѝ искания е Гърция да признае “извършения геноцид над българското население през периода 1912-1950 г.”.

Денационализацията на егейските българи от страна на гръцката държава и пълната незаинтересованост на България след 1989г. от този процес са позорни факти в съвременната ни история. Те граничат с национално предателство! Макар че Рамковата конвенция за защита на националните малцинства /България я ратифицира през 1999 г./ в чл.18 предполага сключването на двустранни и многостранни споразумения за защита на съответните национални малцинства особено в съседните държави, две поредни български правителства не се осмеляват да предприемат нужните действия в тази посока. Ние, техните избиратели, продължаваме също безропотно да мълчим!...

“БЪЛГАРСКАТА ИДЕЯ въ в ъковетѣ, която се състоеше въ това хората на сжщия майчинъ езикъ, за който – дали подъ свободно, или подъ чуждо небе – деньтъ на равноапостолитѣ Кирилъ и Методий е тѣхниятъ истински националенъ празникъ, да бждатъ сбрани подъ единния държавенъ покривъ, за да могатъ въ най-усилено разгръщане на духовнитѣ си сили да внесатъ своя дѣлъ въ съкровищницата на европейската култура.

ТАЗИ ИДЕЯ ИСКА, щото народностнитѣ граници да бждатъ и граници на държавата – и въ стотѣ години отъ Берлинския догворъ насамъ тази цель опредѣляше нашето историческо вѣрюю. Тази висока цель бѣ отречена отъ днешния режимъ (комунистически – б.р.), не само редуцираше независимитѣ отъ временнитѣ обстоятелства народностни граници за обусловенитѣ отъ ситуациитѣ на времето държавни граници, но и защото постави така наречената идея на комунизма, т.е. на партийната власть, надъ тази на нацията.”

Стефанъ Поповъ

Комунистическите репресии наг лекарите

Множество български лекари и студенти по медицина станали жертви на жестоки репресии в различни периоди на своя живот по време на тоталитарния режим в България. Разполагаме с данни, че повече от 15 лекари са били убити или безследно изчезнали. Няколко десетки са били в затвори и концлагери. Много по-голям е броят на уволняваните и ограничаваните в професионалния растеж, включително получаване на научни степени и звания или заемане на ръководни административни длъжности.

Голяма част от известните и добри специалисти бяха уволнени или премествани да работят в други селища и здравни служби.

Видни преподаватели – професори, доценти, асистенти и др., бяха обявявани за “народни врагове”. Следваха различни административни и професионални репресии.

Твърде активно и бързо след 9 септември 1944 г. към всеки факултет се създава ОФ-комитет, който, изпълнявайки поръчките на комунистите, посочва поименно кои преподаватели как да бъдат отстранени от работа, т.е. предлагат различни форми и степени на политически репресии. БАС с председател д-р Ив. Койчев, също репресиран, настойчиво се опитва да оневозможи политическите квалификации в предложението за репресии, но въпреки това в доклада на тогавашния министър на народното просвещение Ст. Чолаков “За наказание на преподаватели от Софийския университет по наредбата-закон за чистката” (18 ноември 1944 г.) всред посочените 42-а преподаватели 14 са от Медицинския факултет! Част от тях направо биват уволнени, а някои дори включени в т.нар. народен съд. При масовата екзекуция през нощта на 1 срещу 2 февруари 1945 г. един от тях е бил принуден да участва в установяването на смъртта на свои “съпроцесници”... накрая и неговият ред идва да бъде разстрелян и хвърлен в общия гроб (яма от бомбардировките в края на софийските гробища). Лекарят – професор бива застава да изпълни професионалния си дълг и да участва насилва в т.нар. мъртъвопроверителство, десетки пъти да установи смъртта през тази злокобна нощ и самият той да бъде екзекутиран и хвърлен сред стотината вече мъртъвци.

Други преподаватели отначало биват “отстранени” за няколко семестра, а скоро след това, с други заповеди, техните наказания са заменени с уволнение. В огромното научно проучване “Съдът над историците” (предговор на В. Мутафчиева, С., 1995 г.) читателят може да намери преки доказателства за тези престъпни дея-

ния, поставили началото на “ликвидиране”, “обезвреждане” и пр. на голяма част от българската интелигенция.

Няколко пъти са провеждани масови “чистки” сред студенти медици, т.е. сред бъдещите лекари – през 1945, 1947, 1949 (прословутата заповед № 71 от с.г. на ректора на СУ), 1950 (заповед № 27 от 18 август и заповед № 1481 от 14 декември), 1951 г. (заповед № 131 от 30 октомври), 1956 и други години списъците с десетки и стотици имена бяха “обявявани”, като бяха заелвани на дървената ограда или по стените на сгради от медицинския факултет. Студентите търсеха имената си и научаваха, че вече са изключени. Административната мярка се прикриваше най-често с чл. 40 и 41 от тогавашния ЗВО (Закон за висшето образование). Обикновено студентът не получаваше писмена заповед за своето изключване. Да получи удостоверение за изключването си стана възможно едва след 1990 г. При “по-специални” случаи изключванията ставаха и индивидуално. В главните книги на факултета не винаги е вписана точната причина: политическата репресия – лишаване от право да получи висше образование. На някои студенти е записано “напуснал”, “прекъснал”, “не се явил на изпити”, а всъщност студентът е бил осъден и вкаран в затвора, лишен от граждански права, изпратен на лагер, изселен и пр. Някои от изключените студенти след дълги митарства по държавни и “партийни” местни и централни институции биваха “възстановени”. На други биваше разрешено да се “запишат в друг факултет” или друга специалност. На трети беше разрешавано да се явяват отново на кандидатстудентски изпити, за да бъдат приети като нови студенти във висше учебно заведение. Изключванията ставаха най-често по доноси от колеги или от “кварталната организация”. Решаващо значение имаше “семеиният произход” – дете на кулак, царски офицер, търговец, народен враг не можеше да получава висше образование. И досега може да се срещнат хора с пречупена съдба, обезличени, с нереализирани способности, на които не бе дадена възможност да продължат образованието си. В медицинския факултет бяха разкрити няколко антикомунистически групи. Участващите в тях бяха осъдени на различни срокове затвор или бяха въоръжавани в лагери. Разполагаме с имена, документи и доказателства за голям брой репресирани лекари и студенти, станали жертва на доноси, клевети и интриги.

Почти всички научни публикации трябваше да започват или завършват с хвалебствия за ро-

лята на комунистическата партия, нейните лидери, учението на Мичурин и Лисенко, И. Павлов и псевдонаучните постановки на диалектическия материализъм, за да бъдат отпечатани.

Децата на ръководните комунистически дейтели по правило се изпращаха да учат в реномирани западни университети, добиваха знания там и сега са част от "ръководните кадри", които ни управляват и правят реформите.

До 1949 г. функционираха значителен брой частни лекарски кабинети и частни болници например по акушерство и гинекология, психиатрия и др. Тези болници бяха одържавени, конфискувани

и ограбени "без право на компенсация". Техните притежатели бяха изселвани и често оставаха без работа (примери: Русев, Тричков, Пасхов, Попов, Михайлов, Стамов и др. – в София; Алексиев, Савов и др. – в страната). Частната практика бе крайно ограничена и окончателно премахната.

Лекарят стана чиновник. Заплащането на неговия труд дори в държавните медицински служби слезе на едно от последните места в класацията на заплатите по професии. За подигравка те бяха включени в единен профсъюз с бръснарите, меляците и работниците по чистотата.

Сътворение

Петя Дончева-
Семерджиева

Дълбоко в недрата на историята, когато византийската империя владеела земите ни, в Балкана живеели братята Асеневици. В жилите им течала царска кръв. Силни, смели, мъдри, те не познавали покорството. Не се ползвали с благоволенieto на поробителя, но горещо вярвали в Божията воля и закрила. Отправяли окрияни молитви. Дали обет, ако благослови освободителното им дело, ако благослови възкресението на царството им, ще построят три църкви на името на свети Архангел Михаил за прослава на християнството. Чул Бог молитвите им, дарил ги с победа. Възродила се българската държава. Възцаряването на Асеневици им напомнило да изпълнят дадената дума. Събрали

Музеят в Трявна е създаден с изключително голямото съдействие на сел. Семерджиеви

отбрани майстори строители. Най-големият брат Петър построил църквата в с. Христово (днешния Пресовски манастир). Асен – близо до Дряново – Дряновския манастир. Калоян, воен от спомените на своето детство, избрал райско кътче. Живописно, покрито с пасища и вековни гори и бликащи бистри извори. Обичал тези места младият владетел. Тук раснал на воля някога в летните дворци на Асеневици. Около построената църква започнали да никнат спретнати къщи.

Трявна – светилник на българския дух

Съхранило се селище, което нарекли Трявна (вероятно от много сочната трева наоколо). Младите тревненци били трудолюбиви и свободолюбиви. Майстори строители, скотовъдци, те с любов стопанисвали плодовете на своя труд. Църквата била център на духовното развитие. В нея през 1194 г. пренощували мощите на свети Иван Рилски, при пренасянето им от София за новата столица Търново.

Преданията с последователност ни водят по неравните пътеки на историческата ни съдба. Когато турците поели заробващия поход към България, с кръвожадна алчност се стремели да сринат столицата на младата държава, да затрият от лицето на земята нейното величие. Тя потънала в руини, кръв и пожари.

Усетили навреме надвисналия ятаган над главите си, търновските боляри забегнали в планината. Тя им давала подслон и закрила от кошмарната сеч на Марино поле. Голяма част от тях дошли в Трявна. Градецът, сгушен в пазвите на Балкана, примамвал със своята закътаност, обещава закрила и спокойствие. Гостоприемно приютил безгълците. Всред тях имало много свещеници. Те се зараждали на църквата, заселили се по долищата около нея. Започнали богослужение. Дръз-

квият звън на църковната камбана възвестявал, че тя е светлинка на българския дух. За него окови няма. Той е неподвластен на времена и история! Тук покълват и се развиват семената на културата и изкуствата. Пощаден от събитията, дълбоко съхранен е култът към красотата, към нравствеността като излъчване на най-съкровени чувства на душата тревненска. Тук от гървото, което изобилства, не дялали галанти и лъжици, а извайвали цветя, плодове и птици. Дюлгерите градили истински шедьоври, които и днес впечатляват с хармония, естетичност и функ-

ционалност. В боите и четките сътворявали образи и събития, на които вдъхвали живот и слънчев колорит. Логично е точно тук, в Трявна, да се зароди първата у нас иконописна и резбарска школа. Тогава и днес българи и чужденци с преклонение и възхита разглеждат съхранените нейни творби и се чудят къде е ключът на тази магия.

Благословен от Бога е този град и жителите му! Благословен е неизчерпаемият слънчев извор на вдъхновение, на неутолима жажда за красота, на бликаща любов към духовното сияние.

Спомени за времето, изорало brazдата към робството... Спомени за времето на 1944 година и малко след това – времето на българската мечта и българското беззаконие...

За книгата "Спомени с Иван Багрянов"

Пишатъ ни

Движение "6 април"

На 6 април 2001 г. съ манифестъ къмъ българския народъ Н. В. Симеонъ II извести намъ трението си да участва въ българския политически животъ. Направи го съ ясно съзнание, че при така наложени краенъ либерализъмъ избира най-тъжкия кръстъ въ живота си.

Давайки приоритетъ на непреходни цѣнности за просперитетъ на страната и издигане жизненото равнище на българина като новъ моралъ въ политиката, царъ Симеонъ оправда очакванията на голѣмата частъ отъ народа ни, който следъ промѣнитѣ се оказа въ най-неблагоприятна позиция.

Моралнитѣ стойности, които той издигна като моделъ на политическо поведение, сж залегнали въ програмнитѣ документи на старитѣ партии и съ това Н. В. се яви като царъ обединителъ въ най-новото ни време. Призивътъ за новъ моралъ въ политиката извади отъ равновесие консуматоритѣ на властта и тѣ издигнаха за свое знаме единствено злобното противопоставяне.

Всѣщностъ Н. В. Симеонъ II още презъ 1991 г. отпрати своето послание къмъ българския народъ съ думитѣ "Азъ съмъ за социална демокрация, като първа спасителна за страната ни стѣлка", което на практика означава при равенъ стартъ опредѣляне на така необходимата ни мощна срѣдна класа. Крайнитѣ привърженици на глобалната политика още тогава реагираха адекватно, отправяйки къмъ Н. В. запоставящата го съпоставка "царъ социалистъ".

Еуфорията тогава бѣше въ стихията си и анатемосваше всичко, свързано съ "социалъ", за да приеме програмирация далечъ преди промѣната либерализъмъ, който роди двупартийния еднopolюсенъ политически моделъ. Когато сжщиятъ либерализъмъ ги постави на колѣне, маситѣ грабнаха идеитѣ на Н. В. отъ 6 април въ очакване да стане чудо.

Въ името на България Н. В. Симеонъ II прие да бжде следващиятъ премиеръ на страната ни, съ което прие да носи още по-тежкѣ кръстъ къмъ своята Голгота – България.

Очакванията за екстремално бързо излизане отъ кризата не се сбѣднаха и нашиятъ премиеръ получи жестоки, недостойни удари отъ чужди и отъ свои.

Нагласениятъ отъ миналитѣ правителства гържавенъ механизъмъ действаше безупречно и изпълняваше зарѣката на своитѣ изобретатели.

Перфектно сключенитѣ договори, действията и бездействията въ законодателството правятъ тръгналитѣ процеси необратими, а осжществяването на новитѣ идеи – трудно и мъчително.

Въ такъвъ моментъ въ Пловдивъ съ подкрепата на Българския националенъ фронтъ, Инк., САЩ, се учреди Движение "6 април". Движение, изпълнено съ вѣра и любовъ къмъ идеитѣ отъ 6 април. И воля – индивидуална и колективна воля за успѣха на мисията Симеонъ II.

За постигането на заветнитѣ цели при така протеклитѣ процеси сж необходими непопу-

лярни, радикални мѣрки, които ще нахърнят интереситѣ на влиятелни групи отъ българското общество. И нашето мѣсто тукъ трѣбва категорично да бѣде заявено, загърбвайки своето “Аз”, което значи точно готовностъ за саможертва.

Преди да пристѣпимъ къмъ детайлната разработка на програмнитѣ документи, трѣбва да заявимъ своитѣ цели, изразени конкретно въ следното:

1. Връщане на всѣкакъвъ видъ собственостъ съответнитѣ облекчения, а не съ тежненя както досега.
2. Възстановяване на стари и откриване на нови производства.
3. Реаленъ пазаръ на земята и навлизане на чужди инвестиции.
4. Социална справедливостъ въ образовател-

ната и сѣдебната система, а така сѣщо и въ здравеопазването.

5. Редъ и законностъ за опазване сигурността на гражданитѣ въ условията на динамичнитѣ процеси при завишена роля на държавата съ помощта на обществото.

За осъществяването на спасителнитѣ идеи е **необходима подкрепата не само отъ привърженици на българския тронъ, а широка, организирана обществена подкрепа**, активно участие въ експертни разработки за по-достоеенъ новъ животъ при интегрирането ни къмъ европейскитѣ ценности.

Да изпълнимъ вѣрата на българския народъ въ идеитѣ отъ 6 априлъ съ съдържание, за да пребѣде България!

Борис Аргилашки

Въ подкрепа на една историческа мисия

На 16 юни 2002 г. – недѣля, въ пловдивския храмъ “Св. Харалампий” бѣ отслуженъ молебенъ за здравето на Н. В. Симеонъ II по случай рождения му день. Храмътъ бѣше изпълненъ съ монархисти, почитатели на Негово Величество, а сѣщо така въ молебена взѣха участие и членовитѣ на новосъздаденото Движение “6 априлъ”.

На 6 априлъ 2001 г. Н. В. Симеонъ II огласи предъ българския народъ и предъ свѣтовната общественостъ целитѣ, задачитѣ и мотивитѣ за окончателното си завръщане въ България. Въ историческото си програмно слово той откровено, ясно и категорично обоснова намѣренето си да посвети всичкитѣ си сили и енергия за добруването и възхода на изстрадалото Отечество. Това бѣ изява на безгранична любовъ, дълбоко преклонение и уважение предъ народъ и Родина.

Обръщението на Негово Величество мобилизира нацията. На 17 юни с.г. българскитѣ гласоподаватели дадоха категорично своя вотъ въ негова подкрепа. Така на 21 юли 2001 г. бе сформирано коалиционното правителство, начело съ Симеонъ Сакскобургготски. Така се даде ходъ на новото време. Сега едни го признаватъ, а други – не. Но то неумолимо следва логиката и волята, изразени на 6 априлъ.

Една година по-късно група отъ около 40 души отъ срѣдитѣ на репресираниитѣ следъ 9 септември, ВМРО, Дамския монархически клубъ, ЗВНВУ, БЗНС и КТ “Подкрепа”, убедени въ правотата на мисията на Н. В. Симеонъ II, и съ съдействието на представителството на Българския националенъ фронтъ, Инк., сформираха въ Пловдивъ Движение “6 априлъ”. Въ близкитѣ дни се очаква неговата регистрация въ Пловдивския окръженъ сѣдъ. Мотивитѣ на учредителитѣ сѣ благородни, патриотични и безкористни. Тѣ сѣ залегнали въ устава: **“Цельта на Движението е подкрепа на Н. В. Симеонъ II въ отговорната му мисия за управлението и развитието на България като демократична и правова държава.”**

Всѣки, който споделя целитѣ и задачитѣ на Движение “6 априлъ”, може да стане неговъ членъ. Предстои изграждането на мѣстни клубове на Движението въ всички краища на страната, въ които ще бѣдатъ обхванати членове и симпатизанти отъ различни слоеве на населението. Ще се търси подкрепата и на сънародници и съмишленици, живѣещи извънъ пределитѣ на Родината.

Основна задача на Движение “6 априлъ” е да обедини всички, които заставатъ задъ мисията на Н. В. Симеонъ II, независимо отъ мѣхната етническа и религиозна принадлежностъ, отъ мѣхния образователенъ и социаленъ статусъ, отъ политическитѣ имъ убеждения. Само така ще се вдѣхне увѣреностъ и оптимизъмъ въ тежкото настояще на многострадалния български народъ. Това е единствено вѣрниятъ пѣтъ за спасението на България.

Богъ да пази царя и Отечеството!

За Движение “6 априлъ” – Жеко Жековъ

Отзиви за Движение "6 април" въ централната българска преса

В. "Стандартъ":

Емигрантско движение ще крепи Симеон

Ново гражданско движение "6 април" ще подкрепя Симеон Сакскобургготски, стана ясно вчера. Структурата е учредена в Пловдив и в нея са привлечени български емигранти в САЩ. "6 април" застава зад обръщението на Симеон от тази дата миналата година, когато той обеща на българския народ издигане на жизненото равнище. Царят има нужда от широка обществена подкрепа, за да може да изпълни мисията си, твърдят учредителите. За председател на движението е избран емигрантът от Чикаго Жеко Жеков, а негов заместник е общинският чиновник от Пловдив Борис Аргелашки. Организацията все още няма официална регистрация, но вече има съставени структури в Карлово, Първомай, Асеновград и Съединение.

Костадин Аршинков

В. "Трудъ"

"6 април" вдига фронт в защита на Симеон

С легитимирането на новата сила става ясно, че година след НДСВ се ражда ново дви-

жение... Категоричното изявление на създателите на движението "6 април" е, че застават зад мисията на Симеон II и приемат програмата му за управление на страната...

(Статията е на четири колони на половинъ страница)

В. "24 часа Пловдивъ"

Комитет за царя вся разкол в БДФ Новото движение "6 април" крепи кабинета "Сакскобургготски"

Градската шефка на БДФ Росица Николова е категорична, че Националният съвет ще се заеме със случая Аргилашки (един от учредителите на Движение "6 април").

Емилия Николова, една от лидерките на партията, казва: "Според мен това е изумително, защото БДФ е опозиция на това правителство."

В. "Марица" – Пловдивъ

При положение, че БДФ, като част от СДС, е твърда опозиция на НДСВ, шефовете на "легиона" под тепетата били изумени от участието на Аргилашки в ръководството на новата формация "6 април".

Признание за български поетъ

Българскиятъ поетъ Йорганъ Ганчовски е номиниранъ отъ Международното сдружение на поетитъ за Поетъ на годината 2002-ра. Признанието на международната организация е за цялостното му творчество.

Тази година церемонията по награждаванетоъ ще бжде въ Вашингтонъ предъ около две хиляди поети отъ надъ петдесетъ страни. Йорганъ Ганчовски е авторъ на книгитъ "Зимна сеитба", "Нагоре, къмъ корена", "Писма, изпратени по вятъра", "Камененъ корабъ".

Отъ 1994 г. той е и секретаръ на Българския националенъ фронтъ, Инк.

Честито!

Български националенъ фронтъ, Инк.

Млада българка завършва с отличие американски университет

На снимката отляво надясно: Борислав Борисов – председател на клона на БНФ в Чикаго, Антония Атанасова, Ал. Дърводелски – председател на БНФ, Инк., Г. Спасов – зам.-председател на БНФ, Инк., Здр. Данаилов. Чикаго, в деня на дипломирането – 13 юли 2002 г.

Антония Атанасова е завършила Американския колеж в София през 1998 г. с пълно отличие. През същата година е приета специалност икономика в Lake Forest College, където участва в основаването на клуб “Приятели от България”. По-късно почетни членове на клуба стават известният български пианист и композитор Емил Наумов и нейно височество принцеса Ана (принцеса на Гърция). През 1999 г. Антония Атанасова е приета в Северозападния университет в Евансътън (Илиноис), където продължава обучението си по икономика. На 22 юни 2002 г. се дипломира с пълно отличие, получава бакалавърска степен и званието “summa cum laude”, което се присъжда на най-добрите студенти, класирали се със своя успех в първия един процент от завършилите. Като почетно отличие Антония Атанасова е поканена от академичното ръководство за член на най-старото и престижно Американско академично общество на честта “Phi Beta Карра – Honor Society”, основано на 5 декември 1776 г. в Университета на щата Вирджиния от Джон Хийт и Уилям Шорт като общество на постигналите най-високи академични резултати на национално ниво. Гръцките букви “Phi Beta Карра” символизират старогръцка фраза, която в превод означава “Любовта към науката е пътеводител на живота”. Антония Атанасова прие предложението на фирма “Делойт и Туш” и на 5 август 2002 г. започна работа като бизнес и финансов консултант във фирмата.

БОРБА

ОБРЪЩЕНИЕ

от участниците в Първата национална среща на тема
“Комунистическият реваншизъм в България”

Уважаеми гами и госпога,

Ние, участниците в Първата национална среща “Комунистическият реваншизъм в България”, с огромно безпокойство посрещаме опитите на определени среди в България за реставрацията на бивши большевишки величия, партизански паметници и символи на отминалата тоталитарна власт. Връщането на паметниците на Георги Димитров – личност със спорна за страната ни значимост, отново разделя българския народ на репресирани и на облагодетелствани от предишния режим.

Целите, приети от всички парламентарно представени партии – членство на България в НАТО и Европейския съюз, са в пълна противоположност със сегашната обстановка. На страната ни в момента са необходими спокойствие и ред, без излишно обществено напрежение, което изсмуква и малкото останали жизнени сили на българския народ.

38-то Народно събрание обяви установения след 9 септември 1944 г. режим за престъпен. Ето защо нашата реакция и нашата гражданска позиция ще бъдат нетърпимост към реваншистките тенденции в политическия живот на страната ни.

Участници в срещата

Съюз “Истина”

Време е българският народ сам да определи своето бъдеще

Предвид политическият борби след 1989 г. и икономическото преразпределение на народното богатство между червени и тяхния нов модел на управление – СДС, една група от граждани на средна възраст стигнахме до извода, че е дошло време народът да каже “НЕ” на всички демагози и грабителни и да поеме съдбата си в свои ръце. Все още не сме загубили надежда в реализиране програмата на Негово Величество от 6 април 2001 г. Нашите критици към недоволно обмислени ходове на Националното движение не трябва да се приемат като отрицание. Ние искаме да му помогнем, защото имаме и опит, и интелектуален капацитет, и то безкористно. Ние имаме амбицията да бъдем в центъра на политическата власт – била тя законодателна, изпълнителна или съдебна. Ние имаме амбицията да “кадруваме по мяста и в центъра”. Просто имаме амбицията да помогнем на народа да излезе от блатото на отчаянието, бедността, безработицата, корупцията и престъпността. За съжаление високомерието на тези, които определят гражданската и политическата насоченост на НДСВ не ни мотивират към съвместна дейност. Цяла година ние обикаляме България и смеем да твърдим, че сме запознати отблизо с обстановката по мяста. **Така ние стигнахме до извода, че е напълно необходима да се създаде една неправителствена организация, която да се различава от съществуващите досега и която да работи не за илюзорни политически програми и в изпълнение на неосъществими обещания, а за координиране и консолидиране на всички или на големата част от родолюбивите българи, които все още не са станали заложници на мързеливостта на славолюбивите партийни всезнайковци, независимо каква титла носят пред името си.**

Затова ние образувахме и регистрирахме по Закона за юридически лица с нестопанска цел **Сдружение за развитие и духовно възраждане**, което си поставя за цел да съдейства за възраждане на духовността в живота на българите,

както организира и разпространява нов прочит на знания и въвежда световния опит в управлението на образованието и културата.

В това наше начинание ние срещнахме истинско разбиране от Българския национален фронт, Инк., САЩ, с който явно ни свързва общата борба за унифициране на Новобългарско възраждане, стъпка към осмислена национална независимост и социална справедливост. Сдружението ще работи за развитието на изконните български духовни ценности чрез реализиране на програми за добро управление и развитието на образованието и културата, за издигане на тяхното ниво, за оказване на информационна и консултантска помощ при осъществяване на контакти между различни български и чуждестранни неправителствени институции и организации към активно взаимозгодно сътрудничество в духовната сфера и образованието.

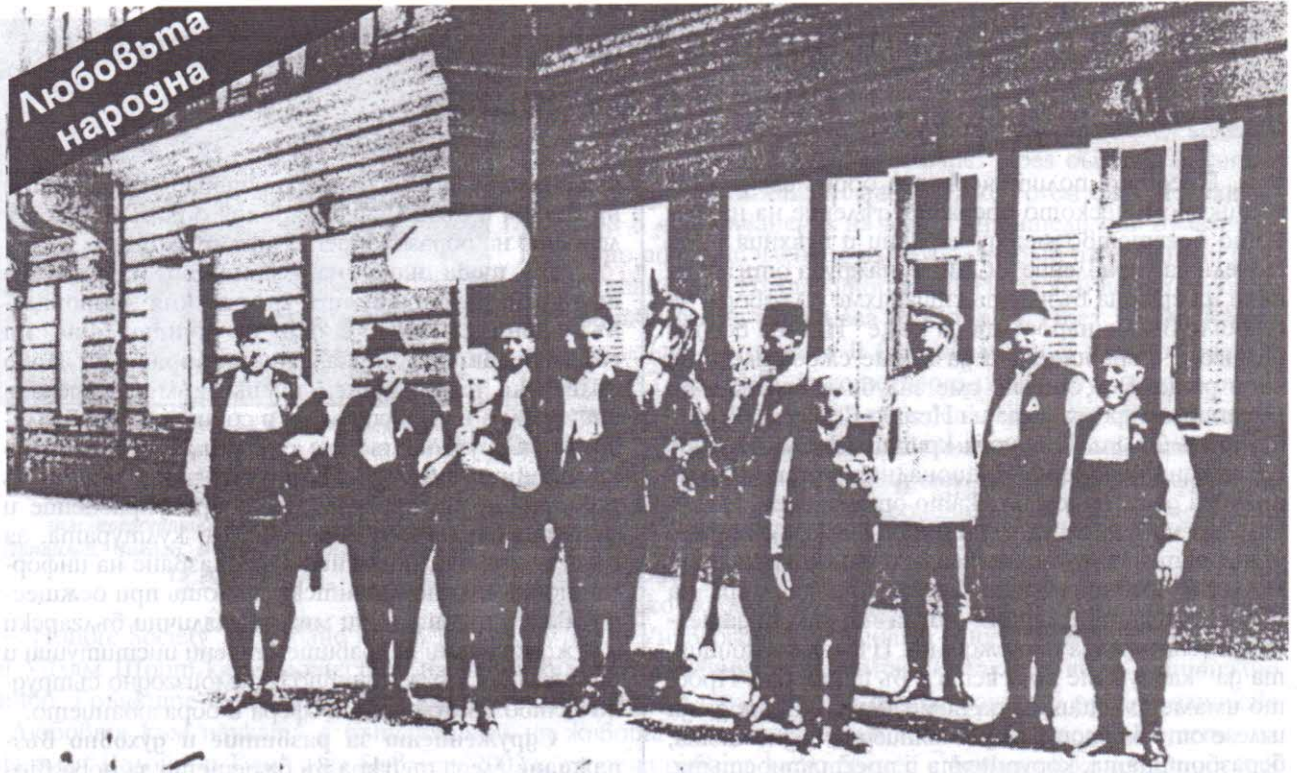
Сдружението за развитие и духовно възраждане гледа с вѣра в бъдещето за нова възродена демократична България, в която всеки човек ще може да намери своето място. Нашата цел е реституиране на онези добродетели у българина, които го прославиха по света не с обратен знак. Ние ще съдействаме за доближаване жизнения стандарт на обикновените хора до световно средно ниво, а защо не и високо съзнанието, че България като бит и култура е част от световната цивилизация. **По своята същност Сдружението е национално по дух и социално по съдържание гражданско общество, което е и най-общото ни с Българския национален фронт, Инк., САЩ.**

Ние ще работим с всеки, който милѐе за Родината си, мисли за нейното бъдеще и защитава правото на народа да живѐе и се развива в организирана и независима държава и ще проявяваме резервираност към онези, които неоправдано си приписват качества без покритие, скрити зад една силна личност, но за която нехаят.

*Председател на Сдружението
Виолета Златева*

**Спомени за човека и държавника Иван Багрянов – министър-председател на Царство България от 1 юни 1944 г. до 1 септември 1944 г. и неговото време.
Спомени за времето, което носим със себе си ние, българите!**

За книгата “Спомени с Иван Багрянов”

Така народът посрещна раждането на цар Симеон II през 1937 г. (снимката се публикува за първи път)

Ваше Величество,

По случай Вашето раждане представителна делегация от гр. Съединение (с. Голямо Конаре) пристига в София, за да ви поднесе като подарък това конче (на снимката вляво до коня е моята баща).

С уважение и обич към Ваше Величество Елена Аргилашка

Аз, 50-годишният кръвно свързан със събитието мъж, чувствам задължение към мъртви и живи да дам по предание моите достоверни обяснения по тази снимка.

Раждането на българския престолонаследник предизвиква истинска всенародна радост. В село Голямо Конаре – Пловдивско, тази всенародна радост намира израз в трогателна инициатива на съюза на запасния подофицер и лично на тогавашния кмет – Цанов – на малкия Симеончо да бъде подарено конче. Наистина мил, достоен за благородник подарък. За целта е излъчена представителна делегация от всички слоеве на тогавашното Големоконарско общество, което погледнато от снимката, изглежда така: първият отгясно наляво е Шаранков – магазинер и хотелер; следващият – Аргилашки, е представител на запасното войнство; до него с униформата е генерал Рафаил Жечев, който посреща делегацията, държачият отгясно кончето Шахенски е представител на местната общинска администрация, вляво от кончето е другият Аргилашки –

представител на търговското съсловие, вляво от него е Кулиперов – земеделски стопанин, следващият – Богданов, е майстор готвач, най-накрая – Попов – работник във фабриката на братя Чобанови (комунист). Отпред са представителите на младата интелигенция: с табелата вляво е Чобанов – ученик от Търговската гимназия, другият – Средев, е ученик от френския колеж. За събитието и двамата са свалили алафрангата и са облекли нова народна носия.

Скъп миг, означен с тази снимка, съхранена през преломните за родината ни години.

Всички от снимката са вече мъртви, една част от тях доживява спокойна старост, на други животът е прекъснат от ударите на съдбата още на 9 септември 1944 г. **Наследниците помнят и чакат своя цар да заеме достойно място в съдбините на България, тъй както това са сторили неговите предци в други тежки за родината ни дни.**

Борис Аргилашки

Нови книги

Книгата "Спомени с Иванъ Багряновъ" е гостовърненъ разказъ за управлението на Иванъ Багряновъ като министър-председател на Царство България (1 юни – 2 септември 1944 г.). Историческата мисия на Иванъ Багряновъ – да осъществи завои въ външната политика на България къмъ неутралитетъ и да я запази отъ настъпващия болшевизъмъ, е основна теза на повествованието. Прозорливъ държавникъ и убеденъ патриотъ, той успѣва чрезъ редица компромиси, тактика на изчакване и лабирани да постигне целта си! България не се превръща въ поле на бойни действия като Италия и Унгария; германскитѣ войски напускатъ страната ни безъ сражение...

Политикъ съ силенъ социаленъ рефлексъ, Иванъ Багряновъ успѣва да предотврати и разгарянето на гражданска война въ родината ни. Отправнитѣ упръци къмъ него за "сътрудничество съ комуниститѣ" сж всъщностъ безпочвени. Защото само благодарение на политиката си на диалогъ съ тѣхъ Ив. Багряновъ не създава поводъ за вътрешновоенни ексцесии. Като истински демократъ той отговаря на повелитѣ на времето, изискващо интереситѣ на родината да стоятъ надъ всичко!

Иванъ Багряновъ обаче не успѣва да опази България отъ настъпващия болшевизъмъ. Причината за това сж най-вече остритѣ личностни конфликти, раздиращи тогавашния ни политически елитъ, липсата на национално съгласие за пѣтя на България средъ цѣлата политическа пирамида. Това именно става предмостие за победата на суровия болшевизъмъ следъ 9 септември 1944 г. Разбира се, последвалата трагедия на България се осъществява не и безъ помощта на англосаксонския блокъ.

Книгата е и документално свидетелство за "хуманизма" на болшевизма – т.нар. народенъ сждъ и ага Белене, запечатали съ клеймото на ужаса българската история следъ 9 септември 1944 г.

"Спомени с Иванъ Багряновъ" не е само история на отминалото време; тя е горещъ призивъ и днесъ къмъ всѣки отъ насъ за повече родолюбие и националноотговорно поведение... Прочетете ги!

ОЧАКВАЙТЕ ВЪ КРАЯ НА СЕПТЕМВРИ!

Книгата "Спомени с Иванъ Багряновъ" се отпечатва въ ограниченъ тиражъ и се изпраща само по предварително направени заявки.

Молимъ читателитѣ на списание "Борба", които желаятъ да получатъ тази ценна книга, своевременно да изпратятъ заявкитѣ си по приложения образецъ.

Цена за България – 7 лева плюсъ 1 левъ за разноска по изпращането (ако това се налага).

Цена за чужбина – 10 щ.д. Въ цената сж включени и разноситѣ по изпращането.

Предварителни заявки се приематъ на тел./факсъ: (02) 223 531.

Кореспондентски – на адреса на Представителството на БНФ, Инк. въ България:

България, 4470 Бѣлово, 21 Алабакъ, Гошо Петровъ Спасовъ

И на адреса на сп. "Борба" въ САЩ:

BORBA, P.O.Box 46250, Chicago, IL, 60646, USA

Иванъ Багряновъ – човѣкътъ, патриотътъ, има смѣлостта – въ най-критичния моментъ отъ живота на Родината ни, преди комунистическата окупация на 9 септември 1944 г., отговоренъ предъ себе си, предъ народа, предъ Отечеството и предъ историята – да оглави правителство (юни – 2 септември 1944 г.) и жертвайки себе си да направи последенъ опитъ да не се допусне комунистическа властъ въ България.

На 17 августъ 1944 г. предъ 25-то обикновено народно събрание, седма извънредна сесия, той произнася последната си държавническа речъ. Въ заключение той казва:

Правителството е убедено, че въ тия времена носенето кръста на българската сждба е едно извънредно отговорно дѣло, че то не може да бжде дългъ и привилегия на никого и че трѣбва споредъ условията и по разни пѣтища то да бжде подпомогнато отъ всички българи, отъ цѣлия български народъ.

Образец за заявка:

До Гошо Петров Спасов, ул. "Алабак" 21, Белово 4470, България
Представителство на БНФ, Инк.

ЗАЯВКА

Моля да ми бъдат изпратени броя от книгата
СПОМЕНИ С ИВАН БАГРЯНОВ
на адрес:

име, презиме, фамилия
ул., №, бл., вх., ет., ап.
град (село), пощ. код
стойността от лв. съм изпратил с
№ дата

Драгомир Загорски представи в Военния клуб книгата си "Зле устройство свят". Срѣдъ гостите бѣ доайентът на Великото народно събрание Йосиф Петровъ.

Книгата е преведена и на английски.

Желаещитѣ могатъ срещу заплащане да я получатъ отъ Представителството на БНФ, Инк. въ България.

Цена за България – 10 лева, за чужбина – 12 щ.д.

Въ цената за чужбина сѣ включени и разноскутѣ по изпращането ѝ.

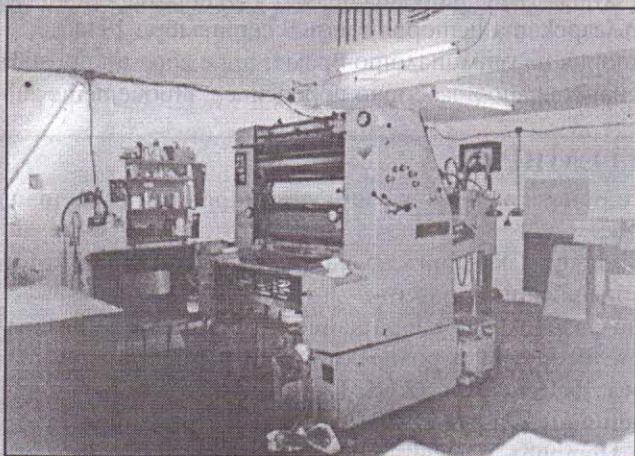
Редакцията на сп. "Борба" умолява сътруднитѣ си да изпратятъ подготвенитѣ отъ тѣхъ материали за отпечатване въ брой 6 на списанието най-късно до 30 октомври. Закъснѣлитѣ материали ще бждатъ помѣстени въ брой 1 от 2003 г.

* * *

Въ бр. 6 на списанието ще бждатъ съобщени резултатитѣ отъ конкурса, обявенъ въ брой 4.

Печатница "Отечество" ООД

София, бул. "Стамболийски" 125 (входъ отъ ул. "Осогово"), 30 СОУ, тел./факсъ 223 531
(Регистрирана въ Соф. градски сѣдъ, ф.г. № 10127 отъ 22 юли 1995 г.)

Извършва всички видове полиграфически услуги.
Черно-бѣл и цвѣтенъ печатъ.

**СПИСАНИЕ "БОРБА" СЕ ПЕЧАТА ВЪ
ПЕЧАТНИЦА "ОТЕЧЕСТВО"**

ПЕЧАТА:

книзи, списания, дупляни,
етикети, проспекти, календари,
вестници, рекламни плакати
и други на цени,
достъпни за всички.

Посрѣднитѣ ползватъ
изключително голѣми комисиони.

За чужди граждани, желаещи да
ползватъ услугитѣ на
печатницата на съответния езикъ
за книги, каталози, реклами и гр.,
контакти се установяватъ
кореспондентски или телефонно
отъ 13,00 до 17,00 часа българско
време на посочения телефонъ.

Издаването на списание "Борба" се финансира единствено отъ помощи на читателитѣ си. За да се избѣгнатъ високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни отъ тѣзи въ съответната страна, помощитѣ да се изпращатъ:

въ левове – до Гошо Спасовъ, ул. "Алабак" 21, Бѣлово, България

въ австралийски долари – Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари – "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

Хора, бгете!

Вълкът козината си мени, но права – никога!

Указания

на ВС на БСП към членовете и симпатизантите си за по-нататъшната работа на общинските и местни партийни организации на БСП и клубовете

След загубата на изборите през 1997 г. не трябва да се губи самообладание, няма място за тревоги и страх. Напротив, казаното от А. Луканов: “И когато губим, ние пак печелим” – важи с всички сили особено за нашите организации, претърпели неуспех в изборите. Затова горе главите, защото след не много време правителството на СДС ще падне и ще има нови избори. Подготовката за тях е изцяло във вашите ръце, затова спазвайте всичко, което има в тези указания.

Общинските съвети, в които има мнозинство на СДС или заедно с други представени партийни съветници, трябва да се направи следното:

1. **Не се противопоставяйте явно на решенията, които се вземат с мнозинство от противниците ни – СДС, респективно ОДС.**

2. **Търсете хора от техните редици, които имат амбицията да стават директори, началници и други.** Предлагайте им сътрудничество (тайно), обещавайте им и не се противопоставяйте на техните желания и предложения.

3. **Много важен момент в работата на общинските съветници е да се поставят наши хора начело в групите на СДС.** Особено удобен е моментът на реорганизацията в СДС, чрез даване тежест на изгражданите от тях клубове по места и разбиване на възрождените след 1989 г. стари партии от преди 1944 г.

4. **Ако има лица, които не можете да контролирате или не се поддават на горните предложения за кариера, намерете начин те да бъдат компрометирани пред обществото и отстранени.** Компрометирането в никакъв случай да не става от хора на БСП. Това трябва да става от нашите хора в СДС.

5. **Търсете и внедрете в редиците на СДС деца и внуци на АБПФК** (по възможност млади хора), лица, които са назначени от нашите правителства до 1997 г. – директори и началници, лекари, учители, управители на фирми.

6. **Там, където в местните КС на СДС има водачи с изграден обществен авторитет, направете всичко възможно да бъдат отстранени** и на тяхно място да се наложат наши хора. Предпочита се те да оглавят партиите в СДС и оттам целия местен КС на СДС.

7. **Да се избират лица, лежали в затворите за криминални престъпления, и да им се оказва необходимата подкрепа, за да влязат в КС на СДС.** Те да се ползват с неафиширана наша подкрепа.

8. **Внедрените от нас лица да се подкрепят НЕофициално и да не им се пречи, напротив, да се използват срещу онези местни лидери, които могат да обединят отново хората и да попречат на изборната ни победа.**

9. **Да се използват всички възможности за компрометиране на хора от СДС, които са в изпълнителната власт** (министри, зам.-министри, общински съветници и други). Опитайте да запазите нашите кадри в общинските администрации. Способствайте да не се завършва или да не се започва ново строителство там, където кметът е от СДС.

10. **Да се образуват инсценировки с предварителни сценарии, следствия и съдебни дела срещу лицата, водили активна предизборна кампания срещу БСП.** Да бъдат разпространявани слухове за тези лица в негативен порядък.

11. **Важна и основна задача следва да е получаването на РАЗЦЕПЛЕНИЕ в редиците на СДС,** да се избере ръководство на СДС, което да е съставено от наши подставени лица и да нямат обществен авторитет.

Това са задачите! Дерзайте! Борете се! Ние ще победим! Крайната победа е наша!

Б. Р. – Тези указания не са ли постоянни във времето? Не важат ли и днес? Хора, бгете!

БЪРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Призракътът на Септември

За Тебъ, земя рождена, за Тебъ, Родино свидна
сърдцето си превърнахъ въ красивъ, вълшебенъ храмъ.
На мраморнитѣ плочи тамъ жертвеникъ издигнахъ
въ брилянти и сапфири богато обкованъ.

И само Ти до него – единствената жрица –
поднасяше ми щедро уханния елей
и Твойта непорочна, божествена дѣсница
цѣлувахъ съ тиха радостъ въ смиренъ благоговей.

Но въ мрачна нощъ Септември крила отъ крепъ разпери
надъ стихналия храмъ, потъналъ въ кротъкъ сѣнь,
и трѣскави очи прѣвъ стѣкленитѣ двери
неканената Скржъбъ отправи отнавѣтъ...

Съ убийствена усмивка тя въ моя храмъ прилази –
изчадие на Злото – обвита въ черъ саванъ,
свещенитѣ съсъди начупи и погази
и тронъ отъ Твонтѣ кости иззида въ кръвъ обявя.

Тогава въ вѣсенъ поривъ при жертвеника стигна –
стихийна, разкривена отъ сардониченъ смѣхъ,
съ безумна стрѣвъ го сграви, надъ трона си издигна
и въ мраморнитѣ плочи разви въ кристаленъ прахъ!...

* * *

То нѣвга вѣ!... Но още Скржъбъта безъ жаль ме трови...
И днесъ дори, когато срѣдъ вѣрени и калъ,
въ безмѣрно отчаяние азъ тѣрся да изроя
последнитѣ парченца отъ златния кристалъ –

намѣсто Твоя ликъ – тѣй милъ и тѣй прекрасенъ,
предъ менъ се откроява на кървавия фонъ
потискащо-високъ, проковенъ и ужасенъ
на страшното видение чудовищиятъ тронъ!

Мило Мѹшмовъ, Монтичело, Илиной, САЩ

ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ

Печатъ: Отечество ООД